

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ កង សុំ ភេទប្រុស អាយុ៦៥ឆ្នាំ

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: ប្រធានអនុសេនាក្នុងកងពល១៦៤ឈរជើងនៅកោះក្រចកសេះ

ស្រុកកំណើតនៅភូមិស្តុក ឃុំស្តុក ស្រុកកងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិទួល ឃុំបារាំងធ្លាក់ ស្រុកភ្នំព្រឹក ខេត្តបាត់ដំបង

ថ្ងៃទី... ខែមីនា ឆ្នាំ២០១៥

សំភាសន៍ដោយ: ឡុង ដានី

០១:០៤:១៣

៣៦ទំព័រ

ដានី: ពីជំនាន់សម្តេចឌី ពីរបបលន់ នល់ របប៣ឆ្នាំ យើងស្រាវជ្រាវក្របខ្លែក មានស្រាវ
ជ្រាវតាំងពីប្រវត្តិសាស្ត្រផ្សេងៗ នៅតាមភូមិ តាមឃុំ តាមកងទ័ព តាមកោះ ។
ខ្ញុំមកជួបលោកពូនេះចង់ដឹងពីតំណាងមួយចំនួនទាក់ទងពីបទពិសោធន៍លោកពូដែល បានឆ្លង
កាត់មកជាពិសេសនៅតាមកោះ ។ ហើយព័ត៌មានមួយទៀត គឺពេលដែលយើង នេះយួន
ចាប់ដែលលោកពូពេលឆ្នាំ៧៥ហើយ ពេលដែលយើងនេះយួនចាប់លោកពូដាក់ នៅកោះ
ត្រល់ ។

សុំ: មិនទាន់៧៥ចាប់ទេ ចាំខ្ញុំនិយាយឲ្យដឹង គឺពីដើមមករំលែកក្នុងពេញ ។

ដានី: អីចឹងខ្ញុំចាប់ផ្តើម ។

សុំ: ចាប់ផ្តើមខ្ញុំនិយាយ ។

ដានី: លោកពូឈ្មោះអីដែរ? ឈ្មោះពេញ?

សុំ: កង សុំ ។

ដានី: ឈ្មោះ កង សុំ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ហើយលោកពូសព្វថ្ងៃអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សុំ: ៦៥ ។

ដានី: អាយុ៦៥ឆ្នាំ កើតឆ្នាំរោង?

សុំ: បាទ! ឆ្នាំរោង ។

ដានី: ឆ្នាំរោង ហើយស្រុកកំណើតកើតជាលោកពូនៅណាដែរ?

សុំ: ស្រុកកំណើតកើតនៅស្រុកកងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានី: ភូមិ ឃុំអីដែរ?

សុំ: ភូមិស្តុក ស្រុកកងពិសី ។

ដានី: ភូមិស្តុក ឃុំអីដែរ?

សុំ: ភូមិក្រវែង ស្រុកកងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានី: ឥឡូវនៅដដែលទេឈ្មោះ អត់មានផ្លាស់ប្តូរទេ?

សុំ: នៅដដែលអត់មានកែប្រែទេ ។

ដានី: នៅស្រុកកងពិសី ខេត្តកំពង់ស្ពឺ?

សុំ: បាទ!

វណ្ណ: : ឥឡូវភូមិនេះគេហៅភូមិអីដែរ?

សុំ: នេះភូមិទួល ។

ដានី: មិនកាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សុំ: យាយរឿង ។ ឈើន រឿង ។

ដានី: ហើយកាត់អ្នកស្រុកនៅណាដែរ?

សុំ: កាត់នៅខាងព្រៃវែង ។

ដានី: អ្នកនៅខាងព្រៃវែងវិញ ហើយបានជួបពួកអ្នកកំពង់ស្ពឺ?

សុំ: ភូមិដីតាពក ឃុំដីតាពក ស្រុកព្រៃវែង ។

ដានី: កាត់អាយុប៉ុន្មានហើយមិន?

សុំ: ៥៧ ។

វណ្ណ: : ខាងព្រៃវែងរងគ្រោះជាងគេហើយ ។

រឿង: បា! រងគ្រោះ ។

ដានី: ហើយពូមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

សុំ: កូនចៅ៥នាក់ ប្រុស១ ស្រី៤ ។

ដានី: ធំៗហើយ?

សុំ: ការអស់ហើយ មានដល់ចៅទួត ។

ដានី: ហើយសព្វថ្ងៃនេះលោកពូរស់នៅភូមិ ឃុំ ស្រុកអីដែរ?

សុំ: នៅភូមិទួល ឃុំបារាំងធ្លាក់ ស្រុកភ្នំព្រឹក ខេត្តបាត់ដំបង ។

ដានី: ស្រុកភ្នំព្រឹក ខេត្តបាត់ដំបង ។

សុំ: បាទ!

ដានី: ឪពុកម្តាយ លោកពូកាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សុំ: ឈ្មោះគាត់គឺ កង ង៉ែត ។

ដានី: ឪពុក?

សុំ: បាទ! ម៉ែហ្នឹងគឺ ខាត់ យ៉ែម តែគាត់ស្លាប់អស់ហើយ ដឹងតែនាមត្រកូល គាត់ស្លាប់ ។

ដានី: គាត់ខូចតាំងពីអង្គាល់មក?

សុំ: ខូចតាំងពីឆ្នាំ៨៧ ។

ដានី: ឪពុកខូចឆ្នាំ៨៧?

សុំ: តែអាយុញ្ញាមប្រុសខ្ញុំស្រករសម្តេចនរោត្តម សីហនុ ឆ្នាំបង្កបង្កា ។

ដានី: ហើយចុះម្តាយ?

សុំ: ម្តាយហ្នឹងឆ្នាំមមែ ខ្ញុំជាន់ប្រាំកំកាត់ ។

ដានី: គាត់ខូចឆ្នាំណាដែរ?

សុំ: គាត់ខ្ពស់ជា សមាហរណកម្មហើយមើលពាឆ្នាំបានគាត់ខូច ភ្លេចហើយខ្ញុំអត់ចាំ ។

ដានី: លោកពូមានបងប្អូនបង្កើតប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

សុំ: បងប្អូន១២នាក់ ។

ដានី: បងប្អូន១២នាក់?

សុំ: បាទ! ប្រុស៦ ស្រី៦ តែជំនាន់ប៉ុល ពត ស្លាប់ចង់អស់ ។

ដានី: ១២នាក់ ប្រុស៦នាក់ ស្រី៦នាក់ ស្មើគ្នាឬ ហើយលោកពូកូនទីប៉ុន្មាន?

សុំ: ខ្ញុំកូនទី៥ ។

ដានី: កាលពីក្មេងៗ លោកពូបានរៀនសូត្រអីដល់?

សុំ: ខ្ញុំអត់មានបានរៀនសូត្រទេ ខ្ញុំមើលនឹងច្បាប់ស្រី ច្បាប់ប្រុស ម៉ែយកទៅដាក់នៅវត្ត គ្រាន់តែអានច្បាប់ក្រមផ្ទុយចេះ ម៉ែឲ្យប្អូសតែម្តង ។

ដានី: អ័! កាលពីក្មេងអត់បានទៅរៀនទេតែនៅវត្ត?

សុំ: អត់បានទេ នៅវត្ត រៀនជំនាន់ក្តារយើងវែងៗ ក្តារត ។

វណ្ណ: : ចាស់ៗពីដើមចូលចិត្តឲ្យកូនចៅទៅប្អូស ។

ដានី: លោកពូប្អូសបានប៉ុន្មានវស្សាដែរ?

សុំ: ខ្ញុំប្អូសនេន២វស្សា បំពេញភិក្ខុបាន៣វស្សា ខ្ញុំសឹក បាន៥វស្សាខ្ញុំសឹក ។

ដានី: នេន២វស្សា ហើយបំពេញភិក្ខុបាន៣វស្សាទៀត ។ បាន៣វស្សាហើយបានលោក ពូសឹក មូលហេតុអីបានសឹកកាលហ្នឹង?

សុំ: សឹកហ្នឹងជំនាន់ខ្មែរក្រហម គេយកនារីទៅធ្វើបុណ្យមេទ្ធិញ្ចម្រោលទោសលោក មិនគាំទ្រ
លោក អីចឹងដូចខ្មាស់គេ ធ្វើដល់សង្ឃ ធ្វើដល់បួសហើយ គេទៅម្រោលទោសអីចឹងគេលែង
គាំទ្រ សឹកមកធ្វើទ័ពខ្មែរក្រហមតែម្តង ។

ដានី: ឆ្នាំណាលោកពូសឹកហ្នឹង?

សុំ: ឆ្នាំ៧១ ។

ដានី: អីចឹងឆ្នាំ៧១ បានសឹក?

សុំ: បាទ! បានសឹក ។

ដានី: ហើយចូលកងទ័ពតែម្តង?

សុំ: បាទ! ចូលកងទ័ព ។

ដានី: កាលហ្នឹងយើងចូលកងទ័ពយើងស្ម័គ្រចិត្ត ឬក៏តាមភូមិគេចាត់តាំងឲ្យចូល?

សុំ: មិនទេ វាទៅតែហើយ ឯកតោភាគី ទៅធ្វើហើយបើយើងមិនធ្វើក៏មិនកើត ទាល់តែធ្វើ ។

ដានី: លោកពូចូលកងទ័ពដំបូងនៅក្នុងកងណាអីដែរ?

សុំ: ខ្ញុំចូលដំបូងគឺកងពលទី៧ ប្រចាំកងទ័ពរៀនណាមខាងជើង ខ្ញុំនៅដំបូងនៅជាមួយយួន ។

ដានី: ចូលជាមួយយួន?

សុំ: បាទ!

ដានី: យួនកាលហ្នឹងនៅម៉ូណា?

សុំ: យួននៅម៉ូខ្ញុំ នៅជុង ម៉ូកាត់ភ្នំកហ្នឹង មកសុំដីខ្មែរវៃយួនខាងត្បូង ។

ដានី: ម៉ូជុងអីហ្នឹង?

សុំ: ម៉ូវត្តជុង ។

ដានី: អីចឹងលោកពូចូលខាងយួន?

សុំ: បាទ!

ដានី: ហើយយ៉ាងម៉េចទៀតលោកពូ?

សុំ: ដល់ឆ្នាំ៧២ បានតា១៥ តាម៉ូកហ្នឹង ទាមទារកងទ័ពរៀនណាមមកវិញ បានខ្ញុំចេញមក
ឆ្នាំ៧២ខ្ញុំមកនៅកងទ័ពខ្មែរ ។

ដានី: ហើយដល់ពេលអីចឹងទៅឆ្នាំ៧២តាម៉ូក តាត់ទារកងទ័ពមកវិញ ទារមកលាកពូមកនៅ?

សុំ: ខ្ញុំនៅ ពីដើមគេហៅថាសេ-៤ ។

ដានី: នៅសេ-៤?

សុំ: សេ-៤ វរ-៤ កងតារាណតយើង ។

ដានី: នៅជាមួយកងតារណាត?

សុំ: បាទ! តារណាត, បងពិន, បងសិរ ។

ដានី: វរ-៤ វររបស់តារណាត, តារពិន ហើយតារណាមួយទៀត?

សុំ: តារសិរ ។

ដានី: នៅមុំណាទៅវរ-៤?

សុំ: វរ-៤ ខ្ញុំនៅស្ពាន-កោះធំ ។

ដានី: អីចឹងចេញពីខាងស្រុកលោកពូ ពីខាងដុំដី មកខាងស្ពាន-កោះធំវិញ?

សុំ: បាទ! មកឈរនៅហ្នឹងឯង ស្ពាន-កោះធំ ។

ដានី: កាលហ្នឹងលោកពូមានតួនាទីអីដែលអត់?

សុំ: ខ្ញុំអនុសេនាតូច ។

ដានី: អនុសេនាតូចកងហារដែរ?

សុំ: កងហារ ។

ដានី: ហើយកាលហ្នឹងយ៉ាងម៉េចដែលសកម្មភាពយើងនៅខាងស្ពាន-កោះធំយើង?

សុំ: អត់មានបញ្ហា សាមគ្គីគ្នាបានល្អណាស់ជំនាន់ហ្នឹង ។

ដានី: ហើយយើងរឹមុខព្រួញទៅខាងណាដែរ?

សុំ: មករឹមុខព្រួញយើងម៉ូចម៉េច ម៉ូជម៉ូរីន ម៉ូយើងដើមបូស កាលហ្នឹងទាហានលន់ នល់ គាត់នៅពេញទី ។

ដានី: ហើយពីឆ្នាំ៧២នៅត្រឹមវរសេនាតូច ដល់ឆ្នាំណាបានឡើងទៅជាវរសេនាធំ កងពល?

សុំ: ខ្ញុំអត់មានឡើងវរសេនាធំទេ គ្រាន់តែឋានៈខ្ញុំវរសេនាតូចកងពិសេសអន្តរាគមន៍ទូទាំង ប្រទេស នៅភ្នំពេញ កង១០១ ។

ដានី: លោកពូនៅសេ-៤ វររបស់តារណាតហ្នឹង ក្រោយមានផ្លាស់ប្តូរអីទៀតដែលអត់?

សុំ: ផ្លាស់មកបានខ្ញុំនៅកង១០១ ។

ដានី: ឆ្នាំណាដែលពូផ្លាស់មកកង១០១?

សុំ: ៧៨រឹមុខជាមួយយួន ។

ដានី: ពី៧៣លោកពូនៅកងណា កាល៧៣?

សុំ: នៅវរ-៤ ដល់ចេញមក បានមកកងពល១៦៤ខាងសមុទ្រ ។

ដានី: ព្រោះតារណាត ពេលគាត់ចេញពីវរ-៤ គាត់ឡើងកងពល១២ ។

សុំ: បាទ! កងពល១២ ។

ដានី: អីចឹងលោកពូនៅក្នុងកងពល១២ដែរ?

សុំ: នៅកងពល១២ដែរ ។

ដានី: នៅកងពល១២ជាមួយគណាតដដែរ?

សុំ: ជាមួយគណាត ជាមួយបងព័នដដែរ ។

ដានី: ជាមួយគណាត ជាមួយតាព័ន កាលហ្នឹងយើងវ៉ែនៅមុំខាងត្បូងភ្នំពេញហ្នឹង?

សុំ: កាលជំនាន់យើង៣ឆ្នាំយើងវ៉ែខាងត្បូង ។

ដានី: វ៉ែខាងត្បូងភ្នំពេញហ្នឹង ដល់ពេលបែកឆ្នាំ៧៥ មកយ៉ាងម៉េចទៀត យើងបែក?

សុំ: បែក៧៥ខ្ញុំនៅកងពល១៦៤ ។

ដានី: លោកពូអាហ្នឹងម៉េចបានជាលោកពូផ្លាស់ពីកងពល១២ មកកងពល១៦៤?

សុំ: ចុះគេរើសសមាសភាពនោះ ជំនាន់ហ្នឹង គេរើសសមាសភាពអ្នកមានបងប្អូនធ្វើទាហាន គេដកបង្កិលយើងដូចអន្ទង់អាំង គេមិនឲ្យយើងឈរជើងតែមួយ ។

ដានី: ពីព្រោះកងពលគណាត ពេលដែលបែកភ្នំពេញមក កងពលហ្នឹងផ្លាស់លេខទៅកងពល ៧០៣ អីចឹងទេលោកពូ?

សុំ: បាទ! ៧០៣ ។

ដានី: តែក្នុងជួរកងទ័ពមួយចំនួនគេផ្លាស់ចេញពីហ្នឹងទៀត?

សុំ: បាទ!

ដានី: ដូចជាលោកពូគេផ្លាស់ចេញមកកងពល១៦៤?

សុំ: ដល់ខ្ញុំចេញពី១៦៤មកវិញក៏នៅ៧០៣ តែខ្ញុំកងពិសេស ជាមួយគណាយាន យើងនៅ ប៉ៃលិន ។

ដានី: កងពិសេសជាមួយ អ៊ី ឈាន?

សុំ: ជាមួយ អ៊ី ឈាន ។

ដានី: អីចឹងលោកពូខ្ញុំចង់សួរលោកពូលំអិតបន្តិចទាក់ទង អីចឹងដល់ពេលឆ្នាំ៧៥ លោកពូចេញមក កងពល១៦៤វិញ?

សុំ: បាទ!

ដានី: កាលហ្នឹងក្តាប់ប៉ុន្មានទាក់ដល់ចេញពី?

សុំ: អត់ មកតែខ្ញុំ ។

ដានី: មកតែលោកពូមួយទេ?

សុំ: បាទ!

ដានី: លោកពូអាចមានប្រសាសន៍ថាមូលហេតុអី បានគេដ្ឋានលោកពូពីក្នុងពេល១២ មក ១៦៤?

សុំ: គេដ្ឋានកាលស្របកំហឹងអូនអាចយល់ហើយ អាចតាមដានដឹងហើយ គឺក្នុងពេល១៧០ ក្បួត គេខ្លាចវាពាក់ព័ន្ធ ក្នុងខ្លាចពាក់ព័ន្ធ អីចឹងគេដកមេបង្កើតមួយ ទៅតាមក្នុងពេលនីមួយៗ ឲ្យខាងគេគ្រប់គ្រង ។

ដានី: ពេលលោកពូឆ្នាំ៧៥ បែកភ្លាមបានដ្ឋានមកក្នុងពេល១៦៤ ដល់ពេលយើងបែកថ្ងៃ១៧ មេសា ឆ្នាំ១៧៧៥ អីចឹងលោកពូដ្ឋានប្រហែលជាខ្សែប្រាំនាទីដែរ?

សុំ: មើល៧៥ នៅភ្នំពេញបាន៣ខែគេដកមកនៅក្នុងពេល១៦៤ ។

ដានី: លោកពូមានប្រសាសន៍កាលយើងវ៉ែទៅតាមកោះ វ៉ែតាំងពីពេលណា?

សុំ: វ៉ែតាមកោះចង់ភ្លេចហើយ មើល៧៥ ។

អ្នកដឹកខ្នង: កាលគេចាប់ប៉ែសេអេស ឯងនៅណា?

សុំ: ចាប់ប៉ែសេអេស ខ្ញុំនៅកោះថ្មី នៅកោះសេះ អត់ទាន់ទៅវ៉ែនៅហ្នឹងទេ ។ ពេលសង់អង្គ យកទាហានលន់ នល់ បើកបរ កាលហ្នឹងក្នុងទ័ពខ្មែរក្រហមអត់ចេះ យកទាហានចាស់ហ្នឹង ឲ្យបើកបរ ដល់ហើយវាទៅថែបុត្រទៅ ។

ដានី: បើកទៅថែទៅ?

សុំ: បាទ! បើកទៅថែ ។

ដានី: ពេលដែលគេចាប់ម៉ាយ៉ាហ្គេសរបស់អាមេរិកហ្នឹង កាលហ្នឹង?

សុំ: ខ្ញុំនៅកោះហ្នឹងហើយ ។

ដានី: នៅកោះណា?

សុំ: កោះពូលូប៊ីសង់ ។

ដានី: អីចឹងពេលគេចាប់ម៉ាយ៉ាហ្គេសរបស់អាមេរិកកាំងហ្នឹងលោកពូនៅកោះហ្នឹងហើយ?

សុំ: បាទ! នៅកោះហ្នឹង ។

ដានី: វ៉ែមុនគេចាប់ហ្នឹងទៀត ឬយ៉ាងម៉េច?

សុំ: វ៉ែមុនហ្នឹង ។

ដានី: វ៉ែមុនយូរទេ?

សុំ: វ៉ែមុនប្រហែល១អាទិត្យជាង តែយូរអត់ទាន់ចាប់បានទេ នៅវ៉ែជាមួយកុប៉ាល់ ម៉ាយ៉ា ហ្គេសហ្នឹងទៀត ជាមួយទ័ពអាមេរិកកាំង ជាមួយកុប៉ាល់ម៉ាយ៉ាហ្គេសរបស់អាមេរិកកាំង ដែលវាមកស៊ើបការណ៍ ។

ដានី: កាលហ្នឹងពូជូលនៅកង១៦៤ហើយ?
 សុំ: បាទ! ១៦៤ ។
 ដានី: កាលហ្នឹងមេបញ្ជាការបស់លោកពូឈ្មោះអីដែរ?
 សុំ: ឈ្មោះបងស៊ីង ។
 ដានី: ស៊ីង ហ្នឹងគាត់ជាវរសេនាធំ ឬវរសេនាតូច?
 សុំ: វរសេនាធំ តែគាត់ស្លាប់ហើយ ។
 ដានី: ប្រធានវរសេនាធំ គាត់អ្នកដឹកនាំទៅវ៉ែនៅកោះពូលូប័ងសង់ហ្នឹង?
 សុំ: គាត់មិនដឹកនាំទេ កាលហ្នឹងជំនាន់បក្ស ខ្មែរក្រហមឲ្យទៅយកជើងនៅកោះហ្នឹង គេថាកោះ
 ខ្មែរ ឲ្យទៅកាន់កាប់ ការពារកោះហ្នឹង ។
 ដានី: កាលហ្នឹងពូមានប្រសាសន៍ថាម៉េច យួនវាដូរឈ្មោះម៉េចកោះហ្នឹង?
 សុំ: ខ្មែរគេដាក់កោះក្រចកសេះ យួនដាក់កោះពូលូប័ងសង់ អក្សរយួននៅជាប់នឹងផ្ទាំងថ្ម
 សរសេរកោះពូលូប័ងសង់ តែកោះខ្មែរហៅកោះក្រចកសេះ ។
 ដានី: ពេលលោកពូជូលទៅ ជូលទៅដំបូងកងយើងមានគ្នាប៉ុន្មាននាក់ដែរ ជូលទៅកោះពូលូប័ង
 សង់
 សុំ: កងយើងមាន១៥០ ។
 ដានី: មាន១៥០ នាក់?
 សុំ: បាទ!
 ដានី: កាលហ្នឹងទទួលបញ្ជាពីណាដែលឲ្យយើងទៅកោះក្រចកសេះហ្នឹង?
 សុំ: គឺតាមុត កងពល១៦៤ ប្រធានកងពល១៦៤ ។
 ដានី: តាមុត គាត់អ្នកបញ្ជា?
 សុំ: បាទ!
 ដានី: ហើយក្នុង១៥០ នាក់ហ្នឹងពីណាគេជាបញ្ជាការធំ?
 សុំ: បងស៊ីង ។
 ដានី: ស៊ីង អ្នកដឹកនាំទៅ?
 សុំ: បាទ! គាត់ដឹកនាំ ។
 ដានី: ហើយបន្ទាប់ពីស៊ីង?
 សុំ: ប៉ក់ ។
 ដានី: ស៊ីង ហើយប៉ក់?

សុំ: បាទ! ណែន ។

ដានី: សឹង, ប៉ក់ ហើយនិងណែន?

សុំ: បាទ!

ដានី: ពនក់ហ្នឹងដឹកនាំទៅវ៉ែនៅកោះក្រចកកោះ?

សុំ: អត់ទៅវ៉ែទេ ទៅឈរប្រចាំកោះហ្នឹងតែម្តង ។

ដានី: កោះហ្នឹងយើងទៅ យើងទៅអត់មានបានវ៉ែជាមួយយួនទេ?

សុំ: អត់មានទេ គឺកោះខ្មែរ មុនដំបូងយួនអត់មានទាន់ដឹងថាខ្មែរទៅនៅកោះខ្មែរឯណា ។

ដានី: តែមានប្រជាជននៅហ្នឹងដែរអត់?

សុំ: មាន ។

ដានី: មានទេ?

សុំ: សុទ្ធតែប្រជាជនវៀតណាម យើងដឹកទូកាត់ទៅតាមស្រុកទេសកាត់វិញ ។

ដានី: កាត់ដឹកតាមអីទៅ?

សុំ: តាមកប៉ាល់ ។

ដានី: កប៉ាល់របស់យើង?

សុំ: បាទ!

ដានី: អីចឹងយើងប្រមូលប្រជាជនយួននៅតាមកោះហ្នឹង យើងដឹកកាត់ចេញទាំងអស់?

សុំ: បាទ! ទាំងអស់ ។

ដានី: ច្រើនអត់កាលហ្នឹង?

សុំ: ប្រហែលជា១០០០ នាក់ ។

ដានី: យើងចូលទៅដល់យើងដាក់កាណូតយើងដឹកកាត់ចេញ?

សុំ: ដឹកជញ្ជូនកាត់ទៅដល់កោះត្រល់ ។

ដានី: លោកពូបានដឹកអត់?

សុំ: បាទ! បានទៅជាក់ស្តែង ។

ដានី: ដឹកទៅណាកាលហ្នឹង?

សុំ: កោះត្រល់ ។

ដានី: ដឹកទៅកោះត្រល់?

សុំ: បាទ!

ដានី: មិនមែនដឹកទៅកោះតាងទេ?

សុំ: អត់ទេ កោះត្រល់ ។

ដានី: ដឹកពីកោះក្រចកសេះហ្នឹងមកកោះត្រល់?

សុំ: បាទ!

ដានី: កាលហ្នឹងយើងដឹកប៉ុន្មានកណ្តាត?

សុំ: ដឹក៤កណ្តាតអាព៧ ។

ដានី: ដឹកឲ្យអស់អត់ឲ្យនៅទេ?

សុំ: អត់ទេ! នៅសល់តាចាស់មួយ កាត់ដឹងទឹក ដឹងដី កាត់ជូនទៅនេះឈូងសមុទ្រចេះ នេះ ដាក់ទ័ពមិនបាន អាទេនេះបានតែដាក់ព៧ កាត់ប្រាប់ទាំងអស់ ហើយកាលស្របក់ហ្នឹងមាន តែតារាងកប៉ាល់ហោះ កន្ទុយ ដាក់នៅលើខ្នងកោះហ្នឹង ក្រៅពីហ្នឹងអត់មានចូលបាន ។

ដានី: តាចាស់ហ្នឹងចេះនិយាយភាសាខ្មែរ?

សុំ: ចេះភាសាខ្មែរ ។

ដានី: តាចាស់ហ្នឹងកាត់យួនទេ?

សុំ: យួនតែខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ចេះតែខ្មែរទាំងអស់យួនដំនាន់ហ្នឹងនៅហ្នឹង ចេះទាំងអស់ ។

ដានី: ចេះខ្មែរទាំងអស់?

សុំ: ចង់និយាយច្បាស់ជាងយើងជាខ្មែរ ។

ដានី: ពេលដែលយើងចូលទៅសំណូមពរឲ្យកាត់ចេញពីកោះហ្នឹងទាំងអស់ ទុកតែតាចាស់មួយ ទេ?

សុំ: ទុកកាត់មួយ ឲ្យកាត់ជូនមើលកន្លែង ។

ដានី: ហើយអ្នកដឹកពួកប្រជាជនយួនហ្នឹងពូជានដឹកដែរ ឬអត់បានដឹកទេ?

សុំ: ខ្ញុំអត់បានដឹកទេ គ្រាន់តែខ្ញុំជាក់ស្តែង ខ្លាចគេថាយកយួនទៅចោលក្នុងសមុទ្រណា ខ្ញុំទៅជាក់ស្តែងគេដឹកជូនទៅដល់កោះត្រល់មែន ដល់ស្រុកកំណើតកាត់ ។

ដានី: ជូនទៅកោះត្រល់?

សុំ: បាទ!

ដានី: ទាំងអស់?

សុំ: ទាំងអស់ ។

ដានី: ដល់ពេលយើងទៅដល់កោះក្រចកសេះ ពូលូប័ងសង់ហ្នឹង ឈរជើងបានប៉ុន្មាន?

សុំ: ខ្ញុំឈរបាន៣ខែ បានវ៉ែក្លា ។

ដានី: ឈរនៅលើកោះក្រចកសេះហ្នឹង៣ខែបានវ៉ែក្លា?

សុំ: បាទ! បាទវៃក្នុង ។ វៃក្នុងអត់មានដឹងទេ ស្រាប់តែដុះចេញពីតារាងកប្បាល់ហោះពីលើប្លង់
មក ដាក់ទីនមកដល់ ក្នុងដល់ហើយ ចុះទ័ពតិច ហើយវាលេងប៉ុន្មានបេសង់អុននោះ
មកលេងកន្លែងជ្រោះឡើងអត់រួចប្លង់ ឡើងមកវៃចេញពីលើមក ។

ដានី: យួនវាប្រើយន្តហោះ?

សុំ: អត់យន្តហោះទេ តែកប្បាល់វាដឹងច្រកអស់ហើយ មកដល់បុកកន្លែងប្រាំងសមុទ្រដែល
យើងអត់ចាប់អារម្មណ៍ មនុស្សមកប៉ុន្មានវៃតាមប្លង់ ឡើងមកវៃចេញពីលើមក ដាក់ទីន
មកក្នុងអ្នកណាតអីបាទទេ ស្ងាត់ ចុះបើវាធ្លាប់តែសុខសាន្តនោះមិនដែលអីចឹង ។

ដានី: យើងអត់បានប្រយ័ត្ន ។

សុំ: អត់មានប្រយ័ត្ន ។

ដានី: យើងអត់ចាប់អារម្មណ៍ ។

សុំ: ហើយទៅឃើញថាម្យ៉ាងគេមិត្តភាពដង អ្នកណាទៅធ្វើអីចឹង សាមគ្គីក្នុងល្អ ។

ដានី: ដល់ពេលយួនវាមកវៃ មកក្នុងចាប់យើងតែម្តង?

សុំ: ចាប់យកទាំងយប់ ដឹកទៅដល់ភ្នំ ទៅដល់កោះត្រល់តែម្តង ។

ដានី: ពេលប្លង់មានព្រឹត្តិការណ៍ម៉ាយ៉ាហ្គេសហើយទេ?

សុំ: មានហើយ ។

ដានី: ប៉ុន្តែពេលដែលលោកពូវៃទៅកោះក្រចកសេះមុនព្រឹត្តិការណ៍ម៉ាយ៉ាហ្គេសទៀត? អីចឹង
អត់ទាន់មានម៉ាយ៉ាហ្គេសប្លង់ចូលមកទេ?

សុំ: ម៉ាយ៉ាហ្គេសក្រោយទេ ។

ដានី: ពេលដែលលោកពូឈរជើងលើកោះពូលូប័នសង់ប្លង់ កោះក្រចកសេះប្លង់បានមាន
ព្រឹត្តិការណ៍ម៉ាយ៉ាហ្គេស លោកពូអត់មានចេញពីកោះទេ?

សុំ: អត់ចេញទេ វៃក្នុងនៅពូលូវៃ កោះតាង វៃជាមួយកងទ័ពអាមេរិកកាំងប្លង់ ។

ដានី: វៃពូលូវៃ កោះតាង លោកពូបានវៃដែរ?

សុំ: វៃបាន ។

ដានី: លោកពូចេញពីកោះក្រចកសេះមកវៃ?

សុំ: បាទ! ចល័តទៅ ចល័តមក ។

ដានី: អីចឹងទាហានលោកពូមកវៃដែរ?

សុំ: បាទ!

ដានី: នៅកោះពូលូវៃ កោះតាង ប្លង់ទាហានផ្សេងទៀតដែរ?

សុំ: អត់មានទេ មានតែពួកខ្ញុំ ។

ដានី: ពួកលោកពូប៉ូន្តានរយនាក់?

សុំ: ១៥០ នាក់ ។

ដានី: ១៥០ នាក់ហ្នឹងវ៉ៃយ៉ាងម៉េចខ្លះទៅ?

សុំ: បានអីវ៉ៃបើចាញ់គេ គេដាក់មុនគ្រឹបបាត់ហើយ មានអីបានវ៉ៃ ដូចខ្ញុំជាមិត្តភាព
កាលស្របកមិត្តភាពរៀនណាមខ្មែរ មានអី យើងការពារព្រលឹមឡើងឆ្នាំមើលតែភ្នឹង
កប៉ាល់ ដូរអន្តរជាតិ ភ្នឹងថ្ងៃលិច ថ្ងៃកើត គេបរតាមដូរអន្តរជាតិ ។

ដានី: ហ្នឹងអីចឹង តែវ៉ៃជាមួយពួកអាមេរិក?

សុំ: វ៉ៃជាមួយអាមេរិកគេចល័ត ដឹងតែពូលូវ៉ៃកងទ័ពវាទន់ ចល័តទៅ ចល័តមក ។

ដានី: កាលហ្នឹងយើងវ៉ៃជាមួយអាមេរិក វ៉ៃយ៉ាងម៉េចដែរ? វ៉ៃឈ្នះអាមេរិកឬអត់ទេ?

សុំ: ឈ្នះ! បើមិនឈ្នះម៉េច ។

ដានី: តែពួកអាមេរិកវាប្រើយន្តហោះ?

សុំ: យន្តហោះវ៉ៃឆ្ងាយកំពង់សោម វ៉ៃម្តុំរាម ហ្នឹងម៉ាយ៉ាហ្គេស ។

ដានី: តែកាលហ្នឹងលោកពូលរជើងនៅកោះក្របកសេះហើយ?

សុំ: បាទ!

ដានី: តែក្រុមរបស់លោកពូពីក្របកសេះ ពេលដែលអាមេរិកមកទម្លាក់គ្រាប់បែកហ្នឹងក៏យើង
ឡើងមកវ៉ៃដែលអត់ទេ?

សុំ: អត់បានមកទេ តែបើជាមួយជួរពូលូវ៉ៃ អាមេរិកកាំងវាចូលចិត្ត គ្រាប់ខ្យាចរលោងវាមក
វ៉ៃហើយវាលោងត្រ តែអត់ឈ្នះខ្មែរយើងទេ ព្រោះវាធំៗខ្មែរបាញ់អត់ចេះខុស ។

ដានី: បាញ់ធ្លាប់ច្រើនដែរ?

សុំ: ធ្លាប់ច្រើនដែរ អត់ចេះខុស ។

វណ្ណ: : ចុះថាបាញ់ធ្លាក់យន្តហោះអាមេរិកដែរ មានទេ?

សុំ: ធ្លាក់នៅពូលូវ៉ៃមួយ ។

ដានី: ពូបកមកកោះក្របកសេះវិញ?

សុំ: អីចឹងពេលដែលយើងឈរជើងនៅហ្នឹង៣ខែហើយ បានយួនវាវ៉ៃ?

ដានី: វ៉ៃហើយ ពេលហ្នឹងវាវ៉ៃយូរទេ?

សុំ: អត់មានយូរទេ គ្រាន់តែព្រលឹមឡើងចាញ់គេចង់សេកដាក់ក្នុងកប៉ាល់ទៅបណ្តោយ ។

ដានី: ទៅណា?

សុំ: ទៅកោះត្រល់ ព្រលឹមឡើងបើកភ្នែកដល់កោះត្រល់បាត់ហើយ ។

ដានី: អីចឹងវាចាប់តាំងពីយប់មក?

សុំ: បាទ! ចាប់តាំងពីយប់ ។

ដានី: ចាប់ទាំងអស់?

សុំ: ចាប់ទាំងអស់គ្មានសល់ ។

ដានី: ទាំង១៥០ នាក់ហ្នឹង?

សុំ: ឆាប់៨នាក់ វាសួររកមេដែរ តែដល់យើងឆ្នាត ជំនាន់ហ្នឹងខ្មែរក្រហមឆ្នាតដែរ យក
កាំភ្លើងខ្លី៥៤យកទៅក្រវ៉ាត់ជាមួយខ្មោច សួរថាអ្នកណាមេ មេឆាប់បាត់អត់ដឹង តែសឹង
អីក៏នៅ, ប៉ក ក៏នៅ, ណេនក៏នៅ តែឆាប់យុទ្ធជនយកកាំភ្លើងទៅក្រវ៉ាត់ជាមួយយុទ្ធជន
តែសួរអ្នកណាមេ នោះមេស្លាប់ ។

វណ្ណ: : ឆ្នាតដែរ ។

សុំ: ឆ្នាត ។

ដានី: ទៅដល់កោះត្រល់យ៉ាងម៉េចទៀត?

សុំ: កោះត្រល់ជាប់៣ខែ ធ្វើស្មៅធ្នូរ៉ែន ស្មៅសារម៉ារវាមិនឲ្យយើងធ្វើនឹងចបទេ វាឲ្យយើង
បោច តែប្រជាជននៅកោះត្រល់មនុស្សល្អ ជាជនជាតិខ្មែរ អាណិតទិញនំឲ្យហូប ។

ដានី: ទិញនំឲ្យហូបទៀត?

សុំ: បាទ!

វណ្ណ: : តែបើប្រជាជនខ្មែរនៅលើកោះត្រល់ ប៉ុន្តែសញ្ញាតិចូលយួនអស់ហើយ? មិនមែនខ្មែរ
យើងសុទ្ធទេ ។

សុំ: ពីដើមមកគាត់ខ្មែរសុទ្ធ តែឥឡូវជាវប្បធម៌គាត់រៀនតាមភាសាគេអស់ហើយ ពីដើមខ្មែរទេ
កោះត្រល់ហ្នឹង ។

វណ្ណ: : អីចឹងខ្មែរនៅលើកោះត្រល់ហ្នឹងមានប័ណ្ណរបស់យួន?

សុំ: បាទ! មានប័ណ្ណ មានកាតរបស់យួនអស់ហើយ មានអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណរបស់យួន ។

វណ្ណ: : មិនមែនកាន់របស់ខ្មែរទេ?

សុំ: មិនមែនកាន់របស់ខ្មែរទេ តែកោះត្រល់ខ្ញុំមើលក្នុងដៃនទី អន្តិកមើលទៅដៃនទីគឺកោះហ្នឹង
៣៥ គឺឡម៉ែត្របួនជ្រុងប៉ុន្តែខេត្តកំពតទាំងមូល ។

ដានី: តែគេចាប់លោកពូជបូងថាបើកភ្នែកព្រលឹមឡើងមកដល់កោះត្រល់ហ្នឹងវាយកទៅដាក់
ណា?

សុំ: ដាក់កន្លែងបន្ទាយធីវតីចាស់ របងគេលិចក្បាលមិនបាច់ឡើងរួចទេ សុទ្ធតែរបងបន្ទាល្អស
យើងអង្គារម្យមូលឡើងលើ លិចក្បាលបាត់ ។

ដានី: វាដាក់របងក្នុងបន្ទាយធីវតីចាស់ហ្នឹង របងវាខ្ពស់?

សុំ: ខ្ពស់ឡើងមិនរួច ។

ដានី: កន្លែងហ្នឹងកន្លែងកុក ឬកន្លែងបន្ទាយទាហាន?

សុំ: បន្ទាយចាស់របស់ទាហានយួនខាងត្បូង ។

ដានី: បន្ទាយចាស់របស់ទាហានយួនខាងត្បូង ទាំង១៥០ នាក់ហ្នឹង?

សុំ: បាទ!

ដានី: មានក្រុមណាផ្សេងដែលវាចាប់បានយកមកដាក់ហ្នឹង?

សុំ: អត់មានទេ ។

ដានី: មានតែ១៥០ នាក់ហ្នឹងទេ?

សុំ: បាទ!

វណ្ណ: : ចុះលើថាមានក្រុមដែលគេបំផ្លាញទៅវិញកោះត្រល់ហ្នឹងមួយទៀត មានទេ?

សុំ: អត់ដឹង ។

ដានី: ចុះក្រុមតាបូមានវៃចូលហ្នឹងអត់?

វណ្ណ: : ថាវៃចូលកោះត្រល់?

សុំ: តាបូគាត់ផ្សេង ខ្ញុំនៅជាប់បាត់ហើយ តាបូវៃផ្សេង ។

ដានី: តាបូ មានជាប់ទៅចូលជាមួយអត់? អត់ដឹងទេ?

សុំ: អត់ដឹង ។

ដានី: អីចឹងលោកពូវៃពីក្រចកសេះមកដាក់នៅក្នុងបន្ទាយធីវតីចាស់ ពេលដែលវាយកមកដាក់វា
មានធ្វើអីតទៅទៀត?

វណ្ណ: : ធ្វើបាបយើង?

សុំ: គ្រាន់តែវាយកអស់រលីង អាចម៍បងប្អូនដែលឈឺ អាចម៍ខុសបង្កន់ វាចាត់តាំងដូចខ្ញុំជាមេ
អ្នកណាអាចម៍ខុសបង្កន់ លើខ្ញុំគេមកវៃតែខ្ញុំ អ្នកណាអាចម៍ៗទៅ មានឯណាក្រូវរឬស
លាងតែទឹកអំបិលហ្នឹង ឬក៏វាមិនចាក់ឲ្យដែរ ។

ដានី: ឬក៏វាមិនចាក់ឲ្យដែរ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ហើយបាយទឹកអី?

សុំ: ឲ្យស៊ីធម្មតា ។

ដានី: វាឲ្យធ្វើបោចស្មៅ?

សុំ: ធ្វើការ ។

ដានី: នៅហ្នឹងតាខ្មែរ? ម៉េចបានលោកពូជីន៍ចាំថាតាខ្មែរ?

សុំ: មិនចាំម៉េច កាលហ្នឹងជំនាន់សម្តេចនរោត្តមលោកសមាជ លោកថាមិត្តភាពពិសេស សាមគ្គីភាពពិសេសមិត្តភាពរៀនគណននិងខ្មែរ ហើយលែងខ្ញុំមកប្រកហាទៀនយើងហ្នឹង ដឹកពីកោះត្រល់មកដាក់លក់ហាទៀនយើងហ្នឹង ។

ដានី: មកលែងប្រកហាទៀន លកហ្នឹង?

សុំ: ហ្នឹងហើយហាទៀនហ្នឹង ។ ហើយគ្រាន់តែមកដល់ភ្នំម សូម្បីតែភ្នំឯង បាត់ភ្នំយូរ ហើយ គួរតែនឹកភ្នំអាណិតភ្នំ គេមិននិយាយរកយើងផង គេថាយើងកាសេបេ សេអ៊ីអា របស់យួន របស់អាមេរិក ។ មកដល់ប្រជុំនៅអូតែល៧ជាន់ អូតែលសុខាយើង៧ជាន់ ដំណាក់ស្តេច បានជុំគ្នាហើយអស់ ខ្លះគេដកទៅអូរឈើទាល ខ្លះគេនៅខាងរោងចក្រ ប្រេងកាត ខ្លះនៅប្របុស្ស ខ្លះនៅប្រទាល គេដកបំបែក ខ្លួននៅជុំគ្នា ខ្លួនយើងធ្វើវិប្បដក កម្មអីណាមួយ ។ បំបែកគ្នា មកដល់ដីភ្នំឯងលែងទុកចិត្តហើយ ដកគេចទាំងអស់បំបែកគ្នា

ដានី: ពេលហ្នឹងថាសម្តេចឪអំពាវនាវមិត្តភាពពិសេសអីហ្នឹង កាលហ្នឹងពូមានដែលលីថាខាង ខ្មែរក្រហមមានដោះដូរប្រជាជនជាមួយកងទ័ពដែលអត់?

សុំ: មាន ។

ដានី: មានដែរ?

សុំ: មាន ។

ដានី: លីយ៉ាងម៉េច? ពូមានលីយ៉ាងម៉េច?

សុំ: ដោះដូរដូចជាជនជាតិរៀនគណន ជនជាតិខ្មែរ ឬជនជាតិថៃដូរគ្នា ដើម្បីដូរមកវិញ ដូចថាខាងខេមរភូមិន្ទអីចឹង ខាងដងទងអីចឹងដូរគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ដានី: តែខាងលោកពូដែលខាងយួនវាចាប់បានដាក់នៅលើកោះត្រល់ ដែលយួនវាប្រលែង យើងមកវិញហ្នឹង មានលីដំណឹងថាកាលហ្នឹងយើងមានកិច្ចព្រមព្រៀងថា ដើម្បីដោះលែង ពួកទាហានព្នាមកវិញ ត្រូវដោះលែងប្រជាជនវាដែលខាងខ្មែរក្រហមចាប់បាន ឲ្យទៅវា វិញដែលអត់?

សុំ: ឲ្យដូចគ្នា ។

ដានី: ឲ្យទៅដូចគ្នា ។ ចុះប្រជាជននៅលើកោះក្រចកសេះដែលលោកពូថានេះហ្នឹង យើងប្រលែង វាតាំងពីមុនហ្នឹងទៀត ឬក៏យ៉ាងម៉េច?

សុំ: ឲ្យកប៉ាល់ដឹកមកតែម្តង មកជូនរៀតណាមមកវិញ មកប្រទេសវិញ ជូនហើយអស់ ពេលយើងវ៉ៃគ្នាអត់មានជនជាតិរៀតណាមនៅទេ មានតែកងទ័ពខ្មែរ ។

ដានី: នៅតែកងទ័ពទេ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ចុះអ្នកដែលជាប់លើកោះក្រចកជាមួយពូ សព្វថ្ងៃនៅរស់ឬនានាក់ដែរ?

សុំ: បែកគ្នាអស់ហើយនៅសល់ភាគតិច ។

ដានី: លោកពូចាំនៅពីណាខ្លះ?

សុំ: ភ្លេចអស់ហើយ ទាល់តែឃើញមុខគ្នា ទាល់តែគេស្គាល់ ខ្ញុំគេចំណាំស្គាល់ភ្នែក ខ្ញុំចាំគេអត់ បាន ព្រោះចាស់ហើយ ។

ដានី: ហើយក្នុងចំណោមមេៗ៣នាក់ ឈ្មោះ សឹង, ប៉ក អី?

សុំ: ស្លាប់អស់ហើយ ។

ដានី: ចុះខាងដូចជាកងធំ?

សុំ: ភ្លេចអស់ហើយអូនអើយ ។

ដានី: តែកាលជំនាន់ហ្នឹងលោកពូអត់ទាន់ឡើងដល់កងធំទេ?

សុំ: នៅអនុសេនាតូច ។

ដានី: ពេលដែលនៅលើកោះក្រចកហ្នឹង វាឲ្យតែយើងទៅបោចស្មៅ?

សុំ: បោចស្មៅ ។

ដានី: អត់មានធ្វើទារុណកម្មអីយើងទេ?

សុំ: ធ្វើទារុណកម្មពេលដែលអ្នកឈឺអាចម៍ខុសបង្គន់ អ្នកមេហ្នឹងបើមិនទៅលាងពួកហ្នឹងដាក់ ។

ដានី: អីចឹងបើយើងទៅបត់ជើងក្រៅបង្គន់អី ពួកយួនវាមកវ៉ៃ?

សុំ: បាទ!

ដានី: វាមកវ៉ៃអ្នកជុះក្រៅបង្គន់ហ្នឹង ឬក៏អ្នក?

សុំ: វ៉ៃអ្នកទទួលខុសត្រូវហ្នឹង ។

ដានី: វាយកអីវ៉ៃ?

សុំ: រនាស់ ។

ដានី: វាថាម៉េច? មាននិយាយអី?

សុំ: វាខ្ញុំធ្វើមេ ខ្ញុំហរណ៍ធ្វើមេ ហើយអ្នកតំលើអាចម៍ខុសបង្កន៍ វាអត់ទៅដល់អាចម៍
ដាក់ក្រោមក្រវីខ្ញុំអត់មើលការខុសត្រូវ ។

ដានី: វានិយាយខ្មែរឬអត់ទេ?

សុំ: និយាយខ្មែរបែបឡាវ ។

ដានី: ហើយនៅនោះ៣ខែ?

សុំ: ៣ខែកត់ ។

ដានី: វាអត់មានឲ្យដើរមើលកោះ?

សុំ: អត់ឲ្យដើរទេ ទៅធ្វើការចំការផ្លូវរ៉ែឡានកេដឹកយកទៅ ។

វណ្ណ: : អត់មានបានទៅឃើញដូះថ្ម ដូរជាតិ?

សុំ: អត់ទេ ។ គ្រាន់តែអើតឃើញ កោះត្រល់ខ្លួនឯង ហើយនិងកោះសេះជាប់គ្នា៧គីឡូទឹក
ឃើញកោះខ្លួនឯង កំរោងមានហើយនៅតែខានស្តែកទៀត ត្រូវនាំគ្នាវៃអ្នកយាមហែល
ចូលមកកោះសេះវិញ កំរោងការមាន ។

វណ្ណ: : ៧គីឡូហែលម៉េចដល់ពូ?

សុំ: ពួកខ្ញុំហែលអត់មានហត់ទេ ។

ដានី: អីចឹងមានកំរោងប្រុងរត់ដែរ?

សុំ: ប្រុងវៃអាយាមកុកហ្នឹង វៃហើយយាមចេញ ដល់ហើយសម្តេចមានសមាជអីចឹងក៏លែង
មាត់ ។

ដានី: លីសម្តេចនិយាយ ឬយ៉ាងម៉េច?

សុំ: លីតា មានវិទ្យាស្តាប់ ។

ដានី: សម្តេចថាមិត្តភាពអីចឹងឲ្យដោះលែង?

សុំ: មិត្តភាពពិសេសសាមគ្គីពិសេស រៀនណាម-ខ្មែរ ។

ដានី: អីចឹងឲ្យដោះលែងមកវិញ?

សុំ: បាទ! បានវាដោះលែង វាកាត់ស្បែកជើងឲ្យ មកវិញគេឲ្យអារវយើង អារវយួន ខ្សែវា
ក្រណាត់អង្រឹង ម្នាក់មេតាប៉ែ មកវិញតាមលក តាមហាទៀង ។

ដានី: តាមលក តាមហាទៀងមកវិញ?

សុំ: យកមកវិញ ។

ដានី: មកដល់លក ហាទៀងមានខាងកងពលព័កពង់សោមទៅទទួល?

សុំ: អត់មានទៅទទួលទេ មានតែ កង បាប ឲ្យមានខាងកំពត ខាងឲ្យមាន៣៥ ។

ដានី: ខាងតាបាប អ្នកទៅទទួល?

សុំ: បាទ! ទៅទទួល ។

ដានី: ទៅទទួលយ៉ាងម៉េចទៀត?

សុំ: គាត់យកឡានទៅដឹក ។ តាបាប អត់មានទេ គ្រាន់តែគាត់ចាត់តាំងឲ្យទៅទទួលយកចេញពី
យួនមក គាត់ក៏មិននិយាយរកដែរ កាលពីដើមមកនៅកន្លែង៥៣ នៅហ្នឹង នៅកំពតដែរ ។

ដានី: អីចឹងគ្រាន់តែឲ្យឡានទៅទទួល?

សុំ: បាទ! ទទួល ហើយឡានកំពតសោមគេមិនមកយកទេ ឡាន៣៥ ហ្នឹងដឹកទៅកំពតសោមវិញ

ដានី: ដល់ពេលដឹកទៅកំពតសោមបានប្រជុំចែក?

សុំ: បាទ! ប្រជុំចែក គេលែងទុកចិត្តយើង ។

ដានី: អីចឹងពេលយួនចាប់បានគេលែងទុកចិត្តយើង?

សុំ: អត់ទុកចិត្ត ។

ដានី: គេបែងចែកទៅតាមកងផ្សេងៗ ចុះដូចមេស៊ីន, ប៉ក?

សុំ: ដូចគ្នា អត់មានទៅគ្រប់គ្រងអីកើតទៀត គេយកមេថ្មីមកគ្រប់គ្រង យើងធ្លាប់ធ្វើប្រធាន
គេឲ្យយើងអនុ ធ្លាប់វេរសេនាធំមកនៅវេរសេនាតូច គេយកកងថ្មីមកគ្រប់គ្រង ។

ដានី: ចុះលោកពូទៅនៅកន្លែងណាវិញ?

សុំ: នៅ១៦៤ ហ្នឹងដដែល តែគេដកអត់មានធ្វើអី ឲ្យខ្ញុំទៅនៅអូរម្លូប្រាប់ប្រជាជនស្ទឹង
ទាញខ្សែឲ្យគេស្ទឹងក្រឡាឈើត្រង់ កាំភ្លើងក៏គេមិនឲ្យកាន់ ឯសិទ្ធិជាបក្សជនសម្ព័ន្ធយុវជនក៏
គេដកចេញអស់ អត់មានការគ្រប់គ្រងទេ អស់ ។

ដានី: អីចឹងពេលដែលចេញពីកោះត្រល់មកវិញ អីចឹងលែងឲ្យលោកពូទៅតាមកោះទៀត
ហើយ?

សុំ: អត់ គេលែងទុកចិត្ត ។

ដានី: មកគ្រប់គ្រង?

សុំ: មកនៅយើងតារាងកងកេង ស្រីអ៊ីកងកេង ព្រលឹមទៅទាញខ្សែឲ្យគេស្ទឹងក្រឡាឈើត្រង់
ដកអស់ ។

ដានី: ដល់ពេលមកធ្វើស្រែ ប្រជាជនដែលនៅជិតៗហ្នឹងអ្នកធ្វើ ឬកងទ័ពអ្នកធ្វើ?

សុំ: កងទ័ពអ្នកធ្វើ កងពល១៦៤ ចាប់ពីចំការដួងចេងហេងមកត្បូង ទល់គ្នាគល់ស្ពានទឹក
សាប ។

ដានី: អីចឹងពូមកធ្វើស្រែហ្នឹងវិញ?

សុំ: បាទ! ធ្វើស្រែ ។

ដានី: ធ្វើស្រែហ្នឹងបានយូរទេ? មានផ្លាស់ទៅណាទៀត?

សុំ: ខ្ញុំធ្វើស្រែបានប្រហែលជា៤ខែ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមមករើជាមួយរៀនណាមម្តងទៀត ហ្នឹងយួន ចូលហើយ៧៦ ។

ដានី: អីចឹងបានន័យថាពេលដែលលោកពូមកពីកោះត្រល់ក្នុងឆ្នាំចិតសិបប៉ុន្មាន?

សុំ: ៧៥ ខ្ពង់ជិតចូល៧៦ ហ្នឹង បើខ្លះ២-៣ខែ ។

ដានី: ហើយដល់ពេលចុង៧៦ គេបែងចែកលោកពូ គេចាប់ផ្តើមប្រជុំបំបែកគ្នា បំបែកអ្នកខ្លះទៅ កងកេង អ្នកខ្លះទៅស្ទឹងហាវ អ្នកខ្លះទៅកងផ្សេងៗ ហើយលោកពូមកខាងអូរម្លូធ្វើស្រែ ហ្នឹងក្នុងឆ្នាំចុង៧៥ ឬ៧៦?

សុំ: ចុង៧៥ ។

ដានី: មកធ្វើការនៅហ្នឹងបានរយៈពេល?

សុំ: ៣-៤ខែ ៧៦ ចាប់ផ្តើមអង្គការគេរើសសមត្ថភាពវិញហើយ មករើយួនត្រឡោកបែក ចម្រុះ រមាសហែក សូត្រសំរោង ។

ដានី: អីចឹងលោកពូដកចេញពីហ្នឹងមកខាងហ្នឹងវិញ?

សុំ: បាទ!

ដានី: មកខាងហ្នឹង មកនៅកងពលណាវិញ?

សុំ: កងពល៧០៣ ជាមួយបងឌី, បងសិល, បងពិន ។

ដានី: មក៧០៣វិញ?

សុំ: បាទ!

ដានី: អីចឹងចេញពីកង១៦៤ មក៧០៣?

សុំ: បាទ! អ្នកដឹកនាំមកមានបងសារឿន, បងញ៉ាន់ កងពលមក២នាក់ ។

ដានី: បងសារឿន ថាអនុកងពល១៦៤?

សុំ: បាទ! គាត់ស្លាប់ហើយ ។

ដានី: ញ៉ាន់?

សុំ: គាញ៉ាន់ នៅទេ គាញ៉ាន់ នៅអន្លង់វែង ។

ដានី: ញ៉ាន់ ហ្នឹងគាត់មកចូល៧០៣ដែរ អត់ទេ?

សុំ: អត់ទេ គាត់គ្រាន់តែជូនកងទ័ពទៅទេ ។

ដានី: ហើយគាត់ទៅណាវិញ?

សុំ: គាត់មក១៦៤វិញ ។

ដានី: កាលដូនលោកពូមក៧០៣ មានគ្នាច្រើនទេ?

សុំ: ច្រើន ។

ដានី: ប្រហែលជាប៉ុន្មានដែរ?

សុំ: ប្រហែលជា១០០០ ជាង ចុះព្រឡាននោះ សេអ៊ីមសេ ឡានអាមេរិកកាំងពេញៗ ។

ដានី: ៣០០ នាក់ទេ? មួយឡានម៉ែចង្កីកបាន?

សុំ: ទាំងកាំភ្លើងធំមកអស់ហើយ ម៉្លប់ចៃឆ្កែមកអស់រលីងហើយ ។

ដានី: អីចឹងម៉្លប់ច្រូត?

សុំ: ច្រូត រមាសហែក សឆ្កុក សំរោង ។

ដានី: ហ្នឹងខាងក្រុមលោកពូ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ហើយមកហ្នឹងយ៉ាងម៉េចទៅ លោកពូមានតួនាទីអីវិញអត់?

សុំ: ខ្ញុំកងពិសេស កងស៊ើបការណ៍របស់ខ្ញុំ ស៊ើបការណ៍កងពិសេសរបស់ខ្ញុំ គ្រាន់តែស៊ើបឲ្យ គេវ៉ៃ របស់ខ្ញុំមានតែ១៥០ នាក់ ។

ដានី: លោកពូកាន់កងពិសេស?

សុំ: បាទ!

ដានី: កាន់កងពិសេស១៥០ នាក់ ឋានៈស្មើអីគេ?

សុំ: ស្មើនឹងវរសេនាធំ អត់កងពលនៅខ្ញុំប្រជុំហើយ ។

ដានី: ដល់ពេលលោកពូមកនេះឡើងផ្សិត?

សុំ: បាទ! ឡើងធំ ។

ដានី: ហើយយើងស៊ើបការណ៍ហ្នឹង ស៊ើបការណ៍ធ្លាប់ចូលទៅដល់ដីយួនអត់?

សុំ: បាទ! ចូលដល់តាយនីញ រោងចក្រស្ករសតាយនីញ ។

ដានី: លោកពូចូលទៅតែម្តង?

សុំ: បាទ!

ដានី: យើងប្រធានកងពិសេសយើងចូលទៅដែរ?

សុំ: ជាក់ស្តែង ។

ដានី: មិនមែនបញ្ជាពីក្រោយទេ?

សុំ: អត់ទេ ជាក់ស្តែងខ្លួនឯង ។

ដានី: ចូលទៅយើងស្ងៀកពាក់ជាកងទ័ព?

សុំ: ឯកសណ្ឋានកងទ័ពដដែល ។

ដានី: តែយើងចូលទៅយ៉ាងម៉េច ចូលពេលយប់?

សុំ: ចូលពេលយប់ គ្រាន់តែដាក់ម៉ូ ដូចជាអាវដែវែងអីចឹងមូលត្រឹមភ្លៀក ដៃនេះអត់មូលទេ គ្រាន់តែឃើញម៉ូហ្នឹងគ្នាឯង អត់ប្រលំទេហ្នឹងពេលយប់ ក្បាច់កងពិសេសរៀនពីចិនដូចគ្នា ទៅហើយ ។

ដានី: តែស្ងៀកពាក់ជាទាហាន?

សុំ: ធម្មតាខោអាវទាហានខ្មែរក្រហម ។

ដានី: ស្ងៀកពាក់ខោអាវស៊ីវិល?

សុំ: ធម្មតា ។

ដានី: យើងចូលទៅហ្នឹងយួនចាប់អារម្មណ៍?

សុំ: អត់ចាប់ទេ យើងទៅស្នាក់ យើងលួចគេម៉េចជាចោរ ។

ដានី: ចោរទៅយប់ស្ងាត់ៗ ?

សុំ: ទៅយប់ ។

ដានី: យើងដឹងភូមិសាស្ត្រដែរនៅក្នុងហ្នឹង?

សុំ: ដឹង ។

ដានី: យើងមានដែនទី?

សុំ: មានដែនទី មើលតាមដែនទី ។

វណ្ណ: : ប្រមូលណាស់ទាហាន?

សុំ: ជំនាន់ហ្នឹងបើយើងមិនធ្វើ គេថាលិច ថាកើត បើមិនធ្វើនៅធ្វើអី នៅឲ្យស្អុយដី ងាប់ ចោល ។

ដានី: យើងចូលទៅដល់ហ្នឹង យើងមានបានវ៉ែនៅក្នុងតាយនឹង?

សុំ: វ៉ែ ជាមួយតេ-៥៤ បាញ់នេះ ។

អ្នកជិតខាង: កងពិសេសគ្រាន់តែទៅស្តើបថាទីតាំងប៉ុន្មាន មកកូប្យង់ ។

សុំ: កូប្យង់ថ្មើរជើងគេដឹងហើយ ។

ដានី: ហើយគេទៅវ៉ែ?

សុំ: ឲ្យកងថ្មើរជើងទៅវ៉ែ ។

ដានី: ហ្នឹងនៅខាងតាយនឹងមានធ្លាប់បានវ៉ែនៅតាយនីញដែរ?

សុំ: វ៉ៃ ។

ដានី: មានស្លាប់ច្រើនទេ?

សុំ: ច្រើនកាលហ្នឹង ជាប់កុកនៅយួនក៏ច្រើនដែរ ជាប់ពាក់ព័ន្ធ ឡើងពីកំពត ពី២៣០ ជាប់នៅហ្នឹង បើស្លាប់ក៏មិនស្ទើរដែរ មិនដល់ដូរជាតិលេខ១១០ ដង ឆាប់ដួររមាសហែក ។

ដានី: ហើយយួនស្លាប់ច្រើនអត់ពេលដែលយើងវ៉ៃចូលតាយនីញា?

សុំ: យួនបើតាមមើលក៏ជាប់ច្រើនដែរ ។

ដានី: ប្រជាជនអីម៉ែចដែរ?

សុំ: ប្រជាជនពេលវ៉ៃឃើញគាត់គេចបាត់ហើយ គាត់អត់នៅទេ យើងប័ងកេ កេប័ងយើង មើលអត់ឃើញដូចគ្នា ។

ដានី: មានជាប់អីចឹង?

សុំ: ជាប់ច្រើនណាស់ ហើយនៅខាងស្រុកហ្នឹងមិនបាច់ទេ ដាក់ពិន័តមានជាប់ហើយទំរាំមកដល់ដីគោក មិនបាច់ទេចាប់កន្លែងណាក៏ឈ្នឹង ។

ដានី: ឈ្នឹង?

សុំ: ឈ្នឹងតែម្តង គ្រាន់តែមកដល់ ។

ដានី: យួនជាប់ច្រើនជាងយើង ឬយើងជាប់ច្រើនជាងយួន?

សុំ: តាមមើលខ្មែរជាប់ច្រើនជាង ។

អ្នកជិតខាង: អូនឯងម៉ែចមិនជាប់ចូលទៅដល់ដីគេ បើយើងនេះដូរយើងក្រោយនេះហើយ ក្នុងឯងគិតថាដូរយើងក្រោយ យើងចេញប្រឡោះណា កងពលជាប់ទាំងអស់ ។

សុំ: អូនឯងដឹងហើយនៅម្តុំព្រៃឈរ សពមួយចំអាមពីក្តាមួយ កប់ មួយចំអាមមួយ ។

ដានី: នៅណា?

សុំ: នៅព្រៃឈរ ។

ដានី: ព្រៃឈរ?

សុំ: ស្រុកព្រៃឈរ ។

ដានី: អីចឹងយុទ្ធជនដែលទាហានស្លាប់នៅព្រៃដែនយកមកកប់នៅព្រៃឈរ?

សុំ: នៅហ្នឹង វ៉ៃមួយជួរភូមិភាគបូព៌ាហ្នឹង មកកប់នៅហ្នឹង ។

ដានី: ព្រៃឈរម៉ូណាទៅ?

សុំ: ព្រៃឈរយើងម៉ូស្តាយ ហួសពីវត្តក្រឡាតាពូត ហួសពីកំពង់ស្ពឺទៅ ទៅកើតក្រាលគោ ពីខាងជើងក្រាលគោ ។

វណ្ណៈ : ខាងស្វាយរៀងវិញ?

សុំ: ស្វាយរៀង ស្រុកព្រៃឈរ ។

ដានី: កំពង់សីង្គ មកចូលដល់ព្រៃវែងហើយ ។

សុំ: កំពង់សីង្គ នៅព្រំប្រទល់ព្រៃវែង ស្រុកព្រះស្តេច តែទៅកើតទៀត ។

ដានី: អីចឹងកន្លែងគេកប់ខ្មោចដែលទាហាន?

សុំ: នៅព្រៃឈរហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : ព្រៃឈរ នៅខាងកំពង់ចាម ។

ដានី: អត់ទេ មានភូមិព្រៃឈរផ្សេងទៀត ភូមិគេ ។ នៅម្តុំកំពង់សីង្គហ្នឹង?

សុំ: អត់ទេ មិនមែនកំពង់សីង្គទេ ។

ដានី: ម្តុំព្រះស្តេច?

សុំ: កើតព្រះស្តេច ម្តុំក្រោលគោ ។

ដានី: លោកពូនៅខាងស្វាយរៀងហ្នឹងយូរដែរ?

សុំ: ខ្ញុំកាន់កាប់ប្រហែលជា៣ខែ ។

ដានី: ៣ខែម៉េចទៀត?

សុំ: ៣ខែចាញ់រៀតណាម រត់មករហូត ។

ដានី: អីចឹងពូមកធ្វើស្រែនៅខាងកងកេងមិនមែនធ្វើឆាប់ទេ ធ្វើយូរដែរអីចឹង?

សុំ: ធ្វើ៣ខែ ។

ដានី: ព្រោះវា៧៥ ធ្វើស្រែ៧៦ ធ្វើ៣ខែ នៅក្នុងឆ្នាំ៧៦ដដែល?

សុំ: ចុង៧៥ ។

ដានី: ដល់ធ្វើស្រែ៧៦ ។

សុំ: ចុងធ្វើស្រែ៧៥ ដល់៧៦មកនេះ ។ ៧៦ចាប់ផ្តើមដក ។

ដានី: ដល់យើងចាញ់យួន៧៩នោះ ។

សុំ: បាទ!

ដានី: ដល់ពីព្រំដែនមកទៅណាទៀត?

សុំ: ដល់ព្រំដែនខ្ញុំដោះភ្នំ ខ្ញុំមកដេកពេទ្យ៦មករា, ១៧/មេសានេះ ។

ដានី: ដេកយូរអត់?

សុំ: ដេកយូរដែរ ត្រូវភ្នៅនេះ ។

ដានី: ពេលហ្នឹងត្រូវពេលវែងជាមួយយួន?

សុំ: វ៉ែវ៉ែជាមួយយួន មកទប់ដួវជាតិលេខ៧ កងពលថាអត់កើតទេដួវជាតិលេខ៧ល្បឿនណាស់
ឥលូវមិត្តឯងទៅទប់ហ្នឹង ជួយទប់កេ ត្រូវវរបួស គ្រាន់តែមកដល់ពេទ្យយើងអ្នកល្បឿន
គ្រាន់តែដល់ពេទ្យ៦មកវា កប៉ាល់ហោះទីង នៅមន្ទីរពេទ្យអ្នកល្បឿននេះទ្រុល ។

ដានី: អីចឹងមកដេកពេទ្យនៅនេះបានយូរទេ?

សុំ: មិនបានមួយអាទិត្យឯង ។

ដានី: អីចឹងជិះរទេះភ្លើងរត់?

សុំ: បាទ! ជិះរទេះភ្លើងរត់ មកបាយនៅពោធិ៍សាត់ មកដល់បាត់ដំបងកប៉ាល់ហោះទម្លាក់
បាត់ដំបង ។

ដានី: សិន, ប៉ក់ ទៅវ៉ែវ៉ែដែរ?

សុំ: ស្លាប់អស់ហើយ ។

ដានី: ស្លាប់តាំងពីអង្គាល់?

សុំ: ស្លាប់គាត់ ។

អ្នកដឹកខាង: ស្លាប់កាលបែកគ្នា៧៧៣ចូលទៅហ្នឹង ស្លាប់នឹង៧៧៣ ។

សុំ: ស្លាប់ហើយ ព្រោះទៅតែខ្ញុំទេ កាលទៅវ៉ែវ៉ែហ្នឹង នៅបងប៉ក់, ឌី, សិន នៅកំពង់សោម ។

ដានី: នៅកំពង់សោម គេចាប់ប្តូរឃ្នឹងម៉េច?

សុំ: មិនដឹងទេ ដល់ស្នូរបងប្អូននៅហ្នឹងថាគាត់ស្លាប់អស់ហើយ មិនដឹងគេវ៉ែវ៉ែ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ដានី: អីចឹងលោកពូទៅនៅកងពល១៦៤ហ្នឹង ពេលទៅវ៉ែវ៉ែនៅតាមកោះហើយយួនចាប់បាន
ពេលគេប្រលែងមកវិញធ្វើស្រែបានតែរយៈពេលប៉ុន្មានខែ?

សុំ: ១-២ខែយ៉ាងយូរ ។

ដានី: ហើយគេបញ្ជូនមក១៦៣វិញ?

សុំ: ៧០៣វិញ ។

ដានី: នៅកោះតាង លោកពូមានដែលដឹង?

សុំ: ខ្ញុំអត់ដឹង ខ្ញុំដឹងតែកោះសេះហ្នឹង កោះថ្មីដឹងព្រោះទៅកាន់កាប់នៅហ្នឹងប្រហែល២ខែ ។

ដានី: កោះក្រចកសេះ និងកោះសេះ នៅឆ្ងាយពីគ្នាទេ?

សុំ: ឆ្ងាយណាពៅ រាប់គីឡូដី ហើយដីទឹកហើយនិងដីគោកខុសគ្នា ដីគោកវ៉ែវ៉ែជាង ។

ដានី: កាលវ៉ែវ៉ែយកកោះក្រចកសេះតាមុត អ្នកបញ្ជាទូទៅ?

សុំ: បាទ! គាត់បញ្ជា ។

ដានី: ដល់ពេលយើងមកវិញគាត់អត់មានមកសួរនាំ?

សុំ: អត់មានមកសួរទេ មានតែដាក់ទារុណកម្មយើង ទៅសុទ្ធតែជាប់ខ្សែនេះ ខ្សែនោះ គេលែងទុកចិត្តយើង ។

ដានី: មកពីយើងចាញ់គេបានគាត់អត់មានមកសួរ?

សុំ: ដំណើរហ្នឹងដូចជាខ្ញុំចាញ់អត់កើតមេជំនាន់ហ្នឹង យូរៗទៅគ្នាចង់ឆាប់ចង់រស់ គ្នារងគ្រោះ ហើយ អត់ទទួលស្គាល់ ។

វណ្ណ: : គ្នាស្មោះត្រង់ជាមួយហើយក្រោយចោទថា ក្បត់?

សុំ: ចោទថាសេអ៊ីអា ។

អ្នកជិតខាង: វាលំបាកប៉ុណ្ណោះខ្ញុំនិយាយចេះ មេក្បត់ហើយខ្លាចថា កូនក្បត់ដែរ ដឹងទេ ។

វណ្ណ: : អីចឹងបានទៅទាំងអស់ ។

អ្នកជិតខាង: បាទ! តាំងពីយើងនៅរួម មេក្បត់ហើយគេថាយើងចូលដៃក្បត់ ។

ដានី: លោកពូពេលដែលដេកពេទ្យយួនចូលមកយ៉ាងម៉េចទៀតដំណើររឿង?

សុំ: យើងរត់ពីយួនមក?

ដានី: ពេលជិះរទេះភ្លើងហ្នឹង?

សុំ: អត់ហ៊ានទេបង អត់ហ៊ានវៃវៃគ្នាខ្លាំងទេ គ្រាន់តែថាកុំឲ្យដំណើរយួនវាល្ងើនពេក ទល់ម៉ាទីន ព្រោះយើងអត់មានមន្ទីរពេទ្យ ទល់ម៉ាទីនឲ្យវាអាក់ដំណើរទៅ យើងនាំប្រជាពលរដ្ឋរត់អត់ ហ៊ានទុកទេ ព្រោះមិនដឹងមន្ទីរពេទ្យឯណា បាយណា ឆ្នាំងណា អត់ ។ ដល់អីចឹងដូចសរសើ ថៃ លោកមានចិត្តមេត្តាធម៌ គ្រាន់តែចូលប្រឹប បងប្អូនអត់បាយ ទឹក អំពៅគិតទៅរាប់ ហិចតា រាប់រយរៃ គ្រាន់តែមួយប្រឹប ដូចកណ្តុរអីចឹង មួយព្រឹកអស់រលីង ស៊ីខ្លួច អ្នកខ្លះ ស៊ីៗ អ្នកខ្លះលឺៗ តែថៃដូចគាត់មានចិត្តមេត្តា បើថាមិនរវល់ ឆាប់ក៏ឆាប់ច្រើនដែរ ថៃខ្លះ ខ្លួនដូចខ្មែរដែរ គ្រាន់តែឃើញក្បាលខ្មែរ ភ្នាល់គ្នាដាក់បារីមួយកញ្ចប់ អ្នកណាបាញ់ក្បាល ខ្មែរត្រូវ ខ្ញុំទៅឈរជាមួយតែខ្ញុំអត់មាត់ ។

វណ្ណ: : យើងចាញ់ទេ មានអ្នកចិត្តធម៌ មានអ្នកចិត្តអាក្រក់ដែរ?

សុំ: ដូចគ្នា ។

ដានី: ហើយលោកពូជិះរទេះភ្លើងចូលទៅណាដំបូង?

សុំ: ខ្ញុំមកដល់ចុះនៅពោធិ៍សាត់ ហើយចាប់ផ្តើមហូបបាយ ដើរមកតែម្តង គ្រាន់តែដើរមក ដល់បាត់ដំបង កប៉ាល់ហោះទម្លាក់បាត់ដំបងហ្នឹងតែម្តង ទម្លាក់ហើយចេញមកបាត់ដំបង ខ្ញុំមកដល់ថ្មគោល រថក្រោះយួនមកអម ហើយគេតែងតែមកលើ វាអត់ហ៊ានធ្វើយើងទេ

ព្រោះសុទ្ធបេ-៦៧ បេ-៤០ បេ-៤១ ពេញប្រឆេងប្រឆាំង តែដឹងថាសុទ្ធតែរបស់យួន តែវាអត់ហ៊ានធ្វើយើងដែរ ។

វណ្ណៈ : យើងក៏អត់បាញ់វាដែរ?

សុំ: យើងក៏អត់បាញ់វា ដូចគ្នាខ្ញុំមកឈរនៅបរិវេល នៅជុំវិញបរិវេលបាន៣ថ្ងៃ វែក្នុងនៅ ថ្ងៃគោល ខ្ញុំក៏ឲ្យប្រជាពលរដ្ឋហ្នឹងដកគ្នាមកក្រោយឲ្យអស់ ទៅលិចឲ្យអស់ ទុកតែកំលាំង ប៉ុន្មានវែក្នុងនៅថ្ងៃគោលកន្លះខែ ។

ដានី: តែពូនៅក្នុងអង្គភាពណាពេលនៅថ្ងៃគោលហ្នឹង?

សុំ: ខ្ញុំអត់មានអង្គភាពទេ គឺខ្ញុំចល័តតែម្តង អត់មានអង្គភាពទេ ដាច់អង្គភាពអស់ហើយ ។

ដានី: តែនៅមានកំលាំង?

សុំ: នៅមានកំលាំង ។

ដានី: កំលាំងប៉ុន្មាននាក់ដែលវែក្នុងនៅថ្ងៃគោល?

សុំ: កំលាំងគឺអ្នកនៅដេកពេទ្យកងចាស់ បូកនឹងកង៦០ ៣ខាងភូមិភាគកណ្តាល មកជួបគ្នាអីចឹង ទំនាក់ទំនងគ្នាស្គាល់អស់យើងចង់ក្រុងជាកងទ័ព ។

ដានី: បានប៉ុន្មាន?

សុំ: បានជាង២០០ នាក់ដែរ ។

ដានី: ពួកអ្នកដឹកនាំទៅ?

សុំ: ដឹកនាំវែក្នុង ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវពេទ្យ៣-១, ៣-២ បាត់ដំបងនេះផង ពេទ្យ១៧/មេសាដង ពេទ្យ៦ មករាដង ។

ដានី: កាលហ្នឹងស្គាល់គ្នាជាតិ អត់?

សុំ: ថ្វីមិនស្គាល់ ។

ដានី: គាជាតិ គាត់នៅកងពលហ្នឹង?

សុំ: គាត់កងពល ។

ដានី: មានបានសហការណ៍ជាមួយគាត់ទេ?

សុំ: អត់មានបានសហការណ៍ កងពលលេខ២នៅប្រចាំភូមិភាគបាត់ដំបង ។

ដានី: គាជាតិ គាត់កងពលលេខ២?

សុំ: បាទ!

ដានី: ឥឡូវគាត់នៅណា?

សុំ: ឥឡូវអត់ដឹងទេ បែកគ្នាយូរហើយ កាលហ្នឹងខ្ញុំមកជួបគាត់នៅ... ។

ដានី: ស្គាល់គាត់តាំងពីដើមមក ឬទើបស្គាល់បាត់ដំបង?

សុំ: ស្គាល់យូរហើយ ។

ដានី: គាត់អ្នកស្រុកកំណើតនៅណាតាជាត?

សុំ: អត់បានសួរនាំទេ គ្រាន់តែស្គាល់ ។

អ្នកដឹកខាង: ចុះឯងទៅជួបអញ?

សុំ: ហ្នឹងខ្ញុំមកពីកើតហើយ ខ្ញុំមកពីកើតវិញ ជួបឪឯនមក នេះក៏កងពល១៦៤ជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំទៅដកវ៉ែបានជួបគាត់វិញ ។

ដានី: ជួប តាជាត, តាដន?

សុំ: ជួបតាដន តែតាដន គាត់ស្លាប់ហើយ យួនដាក់មិន ។

អ្នកដឹកខាង: តាដន ធ្លាក់មិននៅប៉ែលិន នៅកាដុងបែក ។

ដានី: តាជាត, តាដន នៅកងពលទី២ជាមួយគ្នា?

សុំ: បាទ!

ដានី: របស់ពាយ័ព្យ?

សុំ: បាទ!

វណ្ណ: : តាជាត គាត់ស្លាប់ដែរឬក៏នៅ?

សុំ: អត់ដឹង ដល់ហើយខ្ញុំចាំអត់បាន ភ្លេចអស់ តាដន ខ្ញុំស្គាល់ តាដន ខ្ញុំមកនៅនេះខ្ញុំទាហាន គាត់ដែរ តាដន គាត់កងពលដដែល ៣២០ដដែលជាមួយបងកន ។

ដានី: អីចឹងលោកពូនៅឈរជើងនៅថ្ងៃគោលហ្នឹងកន្លះខែ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ទៅណាទៀត?

សុំ: កន្លះខែដកមករហូត ។

ដានី: ដកមកណាវិញ?

សុំ: មកយើង...ស្លឹកក្រែយើងរហូត ។

ដានី: ដកមកហើយ ពេលណាដែលលោកពូមកដល់នេះ?

សុំ: ប្រហែលជាពីរខែមកដល់ហើយ ខ្ញុំអត់បានតាំងច្រើនទេ ដល់ហើយគេបញ្ជូនទៅជំរំ ព្រោះខ្ញុំមានប្រពន្ធ ៧៧ខ្ញុំមានប្រពន្ធ ។

ដានី: ៧៧លោកពូមានប្រពន្ធ?

សុំ: បាទ!

ដានី: អីចឹងការជាមួយម៉ែឆ្នាំ៧៧?

សុំ: បាទ! ៧៧ ។

ដានី: ហើយយ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

សុំ: ដល់គេថាទៅជំរំ ហើយឈឺដងមកដេកយើងភ្នំក្រវ៉ាត គេដឹកទៅនៅជំរំស្រះកែវបាន៦ខែ
ចេញមកវិញគេរើសសមត្ថភាពទៀត កាលបង្កើនខ្ញុំជំរំខ្ញុំលេងល្បោនផង លេងយីកេដង
ខ្ញុំអត់និយាយកុហកទេ ដើម្បីយកចំណូលបង្កើនត្រីខ្ញុំ សំរាប់ចិញ្ចឹមគ្រួសារ ចិញ្ចឹមប្រពន្ធកូន
ខ្លួនឯង ចេះតែលេងឲ្យតែគេឲ្យលេង ។

វណ្ណ: : ចេះលេងល្បោនទៀត?

សុំ: អត់ចេះកុហកទេ ដល់ហើយខ្ញុំធ្វើប័ណ្ណល្បឿនក៏មានរបប ដល់អីចឹងគេដកប័ណ្ណល្បឿនឲ្យមក
វៃ កុំតែខ្ញុំត្រឡប់ទៅវិញគេពេញឡានអស់ កុំអីយាយខ្ញុំទៅអាមេរិកបាត់ បែកគ្នាយូរ
គេធ្វើតែស្តអស់ហើយទៅអាមេរិក ។

ដានី: គាត់អត់ទៅ?

សុំ: គាត់ទៅទទួលខ្ញុំមកទាន់ ខ្ញុំអត់ទៅទេ ។

ដានី: គាត់ប្រុងទៅ?

សុំ: បាទ!

ដានី: គាត់អត់ខឹងពូទេ?

អ្នកជិតខាង: បើនៅស្រះកែវដាក់តែប្រវត្តិរូបទាហានលន់ នល់ វាយកបាត់ ។

សុំ: យកបាត់ហើយអត់មាននៅទេ ។

អ្នកជិតខាង: នឹកឃើញថាទឹកដីនេះ ។

សុំ: ហើយបង្កើតកំណើតកូនខ្ញុំមីបងនៅដូះជើង ។

វណ្ណ: : បើដាក់ទាហានលន់ នល់ គេយកទៅរើង ។

សុំ: គេចិញ្ចឹម ។

អ្នកជិតខាង: ឲ្យតែឈ្មោះទាហាន លន់ នល់ ។

សុំ: ទាហានលន់ នល់ គេចិញ្ចឹមហើយ ទៅដល់គេឲ្យប្រាប់ខែ ហើយកូនទៅគេហ្នឹកហ្នើនឲ្យរៀន

អ្នកជិតខាង: ឲ្យតែយើងដាក់ឈ្មោះទាហានលន់ នល់ គេយកទៅទាំងអស់ ព្រោះរបបបង្កើតនៅក្រោម
អាមេរិកកាំង វាជឿលន់ នល់ តែនឹកឃើញអាណិតខ្មែរ ។

ដានី: ឲ្យតែយើងថាលន់ នល់ តែអីដឹងដែរជំនាន់បង្កើតឲ្យតែយើងថាលន់ នល់បានទៅហើយ?

អ្នកជិតខាង: បាទ! ឲ្យតែបានប្រាប់ថាទាហានលន់ នល់ នៅកន្លែងណា ។

វណ្ណៈ : កុំអីមីនបានទៅដល់ទឹកដីអាមេរិកបាត់ ។

ដានី: មីនស្តាយទេ?

ប្រពន្ធ: ជិតបានឡើងកប៉ាល់ហោះហើយ គាត់ទៅទាន់ ។

ដានី: តែមីនស្តាយទេមកដល់រាល់ថ្ងៃអត់បានទៅអាមេរិក?

ប្រពន្ធ: ស្តាយ ។

វណ្ណៈ : បើមីនបានទៅ ក៏មកយកពូបានវិញ ។

ប្រពន្ធ: កាលហ្នឹងអត់ទាន់មានកូន ។

អ្នកជិតខាង: បើសិនជាអត់មានខ្មែរក្រហម បួនឯងទាំងអស់អត់ជានឹងនេះទេ ឆ្នាំ១៩៦៤សីហនុ ប្រកាសថាចែកដី ខ្ញុំគ្រាន់តែប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរដឹង ចែកដីនៅមាំឡៃ ខ្ញុំគ្រាន់តែលីមាំឡៃទេ កូនទៅយកអីយកចុះ ឱ្យធ្វើដុះឲ្យ នៅកំរៀង នៅភ្នំ កូនទៅនៅឱ្យចែកកោ ចែកដុះឲ្យ... ។

ដានី: ចុះលោកពូពេលទៅនៅជំរំបានប៉ុន្មាន បានយើងចូលមកវិញ?

សុំ: ទៅនៅជំរំស្រះកែវ៦ខែ ៦ជំរំសាយអេចក៏៦ខែដែរ មកតស៊ូហ្នឹងដែរ ។

ដានី: ហើយក៏ចូលមកវិញ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ចូលមកនៅនេះវិញ?

សុំ: មកនៅនេះភូមិចាស់ខ្ញុំ ដើមដូងឡើងឡើងអត់រួច ។

ដានី: ហើយកាលហ្នឹងលោកពូមានធ្វើអីវិញអត់ពេលហ្នឹង?

សុំ: ខ្ញុំអត់មានធ្វើអី អនុសេនាតូច ។

ដានី: នៅអនុសេនាតូច?

សុំ: បាទ! ជំនាន់ដាច់ខ្លួនសមាហរណកម្មខ្ញុំសក្តិ២ ឈរនៅឡែម ដល់ហើយឯកទៅពិនិត្យរូប ប្រាក់ខែ៦០០ មេស៊ីអស់នៅសល់១០០ខ្លួលទៅ ឈប់ធ្វើតែម្តង អត់ទល់ឥឡូវ ។

វណ្ណៈ : អីចឹងដាច់ប្រាក់អាគ្រែតបាត់ ។

សុំ: បាទ! ដាច់ ចុះបើប្រាក់ខែរដ្ឋ១៦០០ មេស៊ីអស់នៅសល់១០០ ទៅឯប៉ាយកអី មិន បាននឹងគេដាំពោតអារឈើមួយក្តោកដង ខ្លួលឈប់គាំពារហ្នឹងមកបើកបាន២ដង សមាហ រណកម្ម បើកប្រាក់ខែ ។

ដានី: ខ្ញុំភ្លេចសួរលោកពូ ពេលដែលពូឈរនៅកោះក្រចកសេះ តាចាស់ម្នាក់ដែលនាំយើងទៅ មើល យ៉ាងម៉េចទៅដល់ពេលយើងចាប់ទៅគាត់?

សុំ: តាចាស់តែវ៉ៃចោល គ្រាន់តែដឹងដែរនឹងអស់តែវ៉ៃចោល ។

វណ្ណៈ : គាត់ឈ្មោះអីទៅ?

សុំ: អត់ មើលឈ្មោះគាត់កុំ ។

ដានី: ដល់ពេលយើងដឹងអស់ យើងវ៉ែចោលទៅ?

សុំ: មេគេវ៉ែចោលខ្ញុំអត់ដឹងទេ តែដឹងតែឆាប់ ដឹងតែគេវ៉ែចោល ។

ដានី: ខាងយើងអ្នកវ៉ែទេ?

សុំ: បាទ! វ៉ែ ។

ដានី: នាំយើងមើលអស់ហើយ យើងវ៉ែចោល ។

សុំ: មើលក្រឡុក មើលកន្លែងអស់ហើយ វ៉ែចោល ។

ដានី: ឈ្មោះគាត់កុំ?

សុំ: បាទ! ឈ្មោះគាត់កុំ ។

ដានី: តែប្រជាជនដែលដឹកមកហ្នឹង លោកពូប្រាកដជាមកកោះត្រល់ហើយ?

សុំ: អេ! ទិសដៅគេថាយកចូលកោះត្រល់ តែខ្ញុំអត់ដល់ អាចវ៉ែទម្ងាក់ទឹកចោល មិនដល់ទេ ខ្ញុំអត់ដល់ ។

ដានី: អត់ដល់ទេ?

សុំ: មិនដល់ ។

ដានី: យើងដឹងដែនការដែរ?

សុំ: យើងដឹងដែនការកំទេចអស់ហើយ បែបមិនដល់ទេ គ្រាន់តែទិសគេនិយាយក្នុងប្រជុំបទ គេនិយាយថាគេបញ្ជូនគាត់ទៅស្រុក តែផ្ទៃក្នុងអត់ដឹងទេ ។

ដានី: អត់ដឹងទេ?

សុំ: តែផ្ទៃក្នុងខ្ញុំដឹងហើយ ខ្ញុំដឹងថាមិនរស់ទេ ។

ដានី: ប្រជាជននៅលើកោះហ្នឹងមិនរស់ទេ?

សុំ: អត់រស់ទេ ។

ដានី: នៅលើកោះក្របកសេះហ្នឹង?

សុំ: បាទ! អត់រស់ មិនរស់ ។ ខ្ញុំថាមិនរស់ រស់ភាកតិច ។

ដានី: កាលហ្នឹងប្រជាជនបើតាមពូចាំ យើងដឹកពាកប៉ាល់?

សុំ: ដឹក៣ អា៣៧ ។

ដានី: ៣កាល៣៧ ប្រហែលជាប៉ុន្មាន?

សុំ: ប្រហែលជាខ្ទង់១០០ ឬ ២០០ អស់ច្រើនហើយ៣០០ ខ្ញុំថា ។

វណ្ណៈ : មួយកាណូត?

សុំ: មួយកាណូតអាច៥០ លាក់ ។

ដានី: អីចឹងមនុស្សនៅលើកោះហ្នឹងប្រហែលជាប៉ុន្មានរយលាក់?

សុំ: ខ្លះ២០០ ឬ១៥០ ខ្លះប៉ុណ្ណឹង ព្រោះគាត់នៅតាមកោះខ្សាច់ ។

ដានី: មានក្មេងៗ ?

សុំ: មានទាំងអស់ កូនកេ កូនយើង មានទាំងអស់ ។

ដានី: ជាក្រុមសារអីចឹង?

សុំ: បាទ!

ដានី: ច្រើនទេក្មេងៗ ?

សុំ: ច្រើនដែរហ្នឹង ។

វណ្ណៈ : សុទ្ធតែពួកនេសាទតាមមើលនៅលើកោះហ្នឹងក៏មិនដឹង ។

ដានី: តាមលោកពូសន្និដ្ឋានគេវ៉ៃចោលហើយមើលទៅ ។

សុំ: អត់នៅទេគេវ៉ៃចោលអស់ហើយ ។ កោះពូលូប័នសង់ហ្នឹង កោះក្រចកសេះខ្មែរហ្នឹង មានកូនកោះមួយស្ទើរលើទឹកបន្តិចទេ អូនឯងចង់ហូបពនសត្វរំពេរ បើកដំទូកទៅ បោស វាឲ្យស្អាត ប្រហែលជា២ម៉ោង អូនឯងទៅកើប កញ្ជើប៉ុណ្ណាយកដាក់ហូបទៅ ស្ងោរហូប ទៅ ធំអាចម៍ បែកញើសក៏ធំកូនសត្វរំពេរ ។

ដានី: សត្វអីទេ?

សុំ: សត្វរំពេរ ។

ដានី: ពន់វាប៉ុន្មាន?

សុំ: ប៉ុនមេដើង ។

ដានី: ចុះម៉េចបានពូជដឹងថាយើងទៅបោសហ្នឹងវាមកពន?

សុំ: មិនដឹងម៉េចបើខ្ញុំនៅហ្នឹង ។

ដានី: តែយើងម៉េចដឹងពីបទពិសោធន៍ថាយើងបោសហើយវាមកពនដាក់?

សុំ: ទៅឃើញអីចឹងនាំគ្នាដំទូកទៅមើល ស្អីបើអត់មានឃើញដុះដើមឈើរាងរហែលៗ ទៅ មើលដូចដូជា អីចឹង ដុះស្អាត ប្រហែលជា១០ ម៉ែត្រ៤ជ្រុង ស្អាតឆេញតែលើទឹក ។

វណ្ណៈ : វាទៅពនលើហ្នឹង?

សុំ: បាទ! ទៅពនលើហ្នឹង ។

ដានី: ទៅដល់ឃើញពនវា?

សុំ: ទៅដល់យើងបោសពងចាស់ចេញឲ្យអស់ ចាំទៅយកពងថ្មី យកមកហូប ដាក់ស្បែកហូប ។

ដានី: ច្រើនតែម្តង សត្វហ្នឹងវាច្រើន?

សុំ: ច្រើនណាស់ យប់ឡើងនិយាយពីយប់ កេកកាកៗ ។

ដានី: នៅលើកោះក្របកសេះហ្នឹងមានអីខ្លះទៅ?

សុំ: មានអី មានតែដើមឈើធម្មតា អត់មានអីទេ បើនៅកោះរង់ក្រៅមានខ្លា មានជ្រូកព្រៃ បើទៅនោះឆ្ងាយអត់មានអី បើកោះសេះ កោះថ្មី មានរមាំង ជ្រូក មានឈ្នួស ។

ដានី: ដល់ពេលទៅដល់កោះក្របកសេះហ្នឹងអត់មានសត្វទេ?

សុំ: អត់មានទេ មានតែសត្វត្រកួត មានពង្រូង ក្រៅពីហ្នឹងអត់មានទេ ។

ដានី: ហើយដើមឈើហូបផ្លែមានទេ?

សុំ: មិនចេះខ្លះ ទៅហ្នឹងគេដាំ ហើយខ្ញុំឆ្ងល់ដឹងមុនៗទៀតស្របកងារ តែដាក់ដួងល្អ ។

ដានី: កាលហ្នឹងមានដួងដែរ?

សុំ: ដួងមាន ។

ដានី: មានដួងទៀត?

សុំ: មាន ពួកយួនវាទៅនៅមុន ។

វណ្ណ: : យួនដង ទាហានលន់ លន់ នៅដង?

សុំ: ទាហានលន់ លន់នៅ ។

អ្នកជិតខាង: អត់តែកោះតាង, កោះព្រីង, កោះពស់ ។

ដានី: អីចឹងលោកពូពេលដែលទៅយើងឃើញមានដើមដួង ដើមស្ពឺទៀត?

សុំ: ដើមដួង ដើមស្ពឺ ខ្លាមានទាំងអស់ ។

ដានី: មានដើមដួង ដើមស្ពឺ ដើមខ្លាមាន?

សុំ: មានទាំងអស់ ។

ដានី: មានផ្លែប្រាណបូប?

សុំ: មានទៅប្រាណបូប ។

ដានី: ហើយសត្វអី មាន ៣ ជ្រូកអីមានដែលអត់?

សុំ: មានគេចិញ្ចឹម ។

ដានី: មានគេចិញ្ចឹមដែរ?

សុំ: មិនមានជ្រូកព្រៃដូចកោះយើងជិតៗ នៅដីគោកទេ ដីគោកមាន ។

ដានី: ដល់ពេលយើងដឹកប្រជាជនអស់របស់ហ្នឹងវានៅហ្នឹងយើងហូប?

សុំ: ហូបដង យើងចិញ្ចឹមបន្តទៀត ។

ដានី: ដល់ពេលយើងឈរជើងនៅហ្នឹង យើងបានស្បៀងឯណាហូបក្នុងរយៈពេល៣ខែ?

សុំ: មិនចេះខ្លះទេ ពួករដ្ឋដឹកយកទៅឲ្យ ។

ដានី: រដ្ឋដឹកពីកំពង់សោមទៅ?

សុំ: បាទ! ដឹកពីកំពង់សោម កាលពីមុនគេថាតាមកោះអត់មានទឹកសាបទេ គ្រឿមកាពុយសាំង សំរាប់ដាក់ទឹកសាបហូប ដល់ជាក់ស្តែងទៅតែមានដី មានទឹកសាបតែម្តង ហើយចេញក្បែរ មាត់សមុទ្រត្រាន់តែវាភ្លៀវៗតែហូបបាន តែបើយើងនៅកណ្តាលកោះ ឬឆ្ងាយពីទឹក សមុទ្រ ពីមាត់សមុទ្រប្រហែលជា២០ម៉ែត្រ ឬ១០ម៉ែត្រដីគេហូបបាន ចុះត្រាន់តែ អណ្តែងពាន់ យើងអូនអើយប៉ុនកំភួនដៃ ចូលតែ២ពេញលបបត់ដូចពស់ថ្ងាន់ ។

ដានី: ស្អីតែ?

សុំ: អណ្តែងពាន់ ។

ដានី: អណ្តែងសមុទ្រឬយ៉ាងម៉េច?

សុំ: អត់ទេ អណ្តែងទឹកសាប បើអណ្តែងសមុទ្រអណ្តែងហុយ អណ្តែងនៅទឹកប្រៃ នេះអណ្តែង ពាន់នៅទឹកសាប ។

វណ្ណ: : ម៉េចបានវាទៅនៅក្នុងសមុទ្រ?

សុំ: តាមមើលវាកើតតាមធម្មជាតិ ។

ដានី: វាកើតឯកឯង?

សុំ: កើតឯង ។

ដានី: វាខូបដឹក?

សុំ: ខូបដឹក ។

ដានី: អីចឹងបានគេនិយាយថាមានទឹក មានត្រី?

សុំ: បាទ! អត់មានខុសទេ សុភាសិតលោកអត់មានខុសទេ ហើយត្រាន់តែបាក់ទំនប់អូឈើទាល ខ្ជាប់ ហើយត្រីប្រៃវាមាននាបអី នាបត្រីស ចូលដល់ទឹកប្រៃចាំតែរើសប្រកពេញៗ ការុន ត្រីភ្នក់ស្បែកតែដុះស្ទើរប៉ុនៗហ្នឹង ។

ដានី: ដល់ពេលបាក់ទំនប់ទៅទឹកវាហូរមក?

សុំ: ចុះមក ហើយវាដែលឈ្នះជាមួយត្រីប្រៃ ត្រីប្រៃគេធ្លាប់ហែរ ឯងត្រាន់តែប៉ះភ្នែកក្រហម តែតបាត់ ចាប់យកត្រីប៉ុនៗ បាត់ដៃ ។

ដានី: ហើយលោកពូពេលដែលយួនវាទៅចាប់យើងហើយ ពេលដែលនេះវាមានសួរចំលើយ យើងរកប្រជាជនអត់?

សុំ: អត់ វាអត់មានសួរ វាដឹងតែកងទ័ព អត់មានប្រជាជន ។

ដានី: វាអត់មានសួរប្រជាជននៅលើកោះក្របកសេះហ្នឹងនៅណា?

សុំ: វាអត់មានសួរ ។

ដានី: ពេលដែលមកដល់លើកោះត្រល់ហើយក៏អត់មានសួរអីយើង?

សុំ: អត់ ។

ដានី: អត់មានសួរចំលើយយើងយ៉ាងម៉េច?

សុំ: អត់មានសួរអីទេ គ្រាន់តែកន្លែងស្នូត្រ វាឱ្យការវាដោះយកអស់ ។

ដានី: ការភ្លើងអីវាយកអស់?

សុំ: យកអស់ ។

ដានី: វាគ្រាន់តែសួររកមេ?

សុំ: រកមេ តែមេណា មេនៅហ្នឹងតែយើងលាក់មេអស់ហើយ អត់មានមេ មេឆាប់អស់ ។

ដានី: កាលលោកពូទៅ១៥០ នាក់ហ្នឹងអត់មានស្រីទេ សុទ្ធតែប្រុសទាំងអស់?

សុំ: អត់មាន សុទ្ធតែប្រុស ។

ដានី: ទៅតិចម៉្លេះ១៥០ នាក់?

សុំ: កោះប៉ុណ្ណឹង បើយើងទៅការពារមិនមែនទៅណា ។

ដានី: គ្រាន់តែនិយាយថាទៅហ្នឹងទៅមួយវរសេនាតូច?

សុំ: បាទ! វរសេនាតូច ។

ដានី: វរសេនាតូចក្រែងដល់៣០០ នាក់?

សុំ: ៣០០ តែជំនាន់ហ្នឹងវាគិតទៅមួយក្រុមមាន១២នាក់ទាំងការភ្លើងតូច ការភ្លើងធំ ចុះយើងវ៉ៃ ជំនាន់លន់ លន់វាមានឆាប់អស់ខ្លះហើយ យើងអត់មានមនុស្សឯណាបញ្ចូលទៀត ។

ដានី: អីចឹងក្នុងវរសេនាតូចហ្នឹងដឹកនាំដោយឈ្មោះសឹង?

សុំ: បាទ!

ដានី: សឹង ហើយនិងប៉ក?

សុំ: បាទ!

ដានី: ដែលវ៉ៃឡើងទៅកោះក្របកសេះហ្នឹង?

សុំ: ស្លាប់អស់ហើយ ។

ដានី: កាលប្តឹងលោកពូឃាន: ជា?

សុំ: អនុសេនាភូមិប្តឹង ។

ដានី: គ្រប់គ្រងកូនឲ្យបានប្រាកដ?

សុំ: ៣០ - ៤០ នាក់ ។

ដានី: តែកាលប្តឹងយួនអត់មានសួររក?

សុំ: អត់ ។

ដានី: សួរតែមេធំៗ ?

សុំ: រកមេធំ?

ដានី: តែអត់មានប្រាប់?

សុំ: អត់ទេ មេធំណាមើលយើងដឹងតែវែងវែង យើងយកកាំភ្លើងខ្លីទៅដាក់ឲ្យ ។

ដានី: កប្បាលដែលថា៣៧សេះ ប្តឹងពេលដែលកងទ័ពយើងទៅក៏ដឹកប្តឹងទៅដែរ?

សុំ: បាទ!

ដានី: ហើយដឹកប្រជាជនក៏ដឹកអាវុធដែរ?

សុំ: បាទ!

ដានី: អត់មានដឹកកប្បាលអីណាមកផ្សេងទេ?

សុំ: អត់មាន ។

ដានី: អត់មានកប្បាលពីកំពង់សោមទៅដឹកប្រជាជនទេ?

សុំ: អត់ ។

ដានី: ពេលប្តឹងមានលីសំលេងតែអូបញ្ជាពីកំពង់សោមអីថាម៉េចៗ ?

សុំ: មានគេនិយាយធម្មតា អត់មាននិយាយថាយកអានេះទៅនេះ ប្រជាជនយួនយកទៅវែង ចោលគេអត់និយាយ ។

ដានី: ដូចគ្នាម្នាក់ដែលនាំយើងហើយយកទៅវែងចោល សំរេចពីខាងណាថាឲ្យយកទៅវែងចោល?

សុំ: បែបពីកងពល គេមិនប្រាប់ទេ ខ្ញុំអនុសេនាភូមិ ហើយគេសុំតែវរសេនាធំគេម៉េចប្រាប់ យើង ។

ដានី: ប្រជាជនដឹកមកពូកិតខ្លួនឯងប្រាកដហើយ?

សុំ: ប្រាកដជាឯងអត់មានរស់ទេ ឯងប្តឹងខ្ញុំថាមិនរស់ ចុះបើចាប់គាត់បានថាមកកោះត្រល់ ហើយយើងជាប់កុកកោះត្រល់យើងមិនជួបគាត់ តែអត់ជួបដឹងអស់រលីងហើយ មានតែ

ឆាប់ ហើយគាត់ស្ងួតៗ ចង់អី អ្នកនៅកោះហ្នឹង ស្ងួតណាស់ គ្រាន់តែឃើញកងទ័ពទៅ ដាំបាយឲ្យហូប ។

ដានី: ពេលដែលយើងបញ្ជូនមកឃើញទឹកមុខគាត់យ៉ាងម៉េច? គាត់ភ័យឬយំមានអង្វរយើង?

សុំ: អត់ទេ ធ្វើម៉េចទេកូនភាមអីចឹង បើម៉ែចង់នៅជាមួយកូនឯង ឪពុកចង់នៅជាមួយកូន ឯង តែសភាពការណ៍ក្រែងលោវ៉ែម៉ែឯងមានគ្រោះថ្នាក់ ម៉ែឯងដកខ្លួនចេញសិនទៅ និយាយអីចឹង តែខាងលើមិនដឹងគេមានប្រធានបទអីម៉េច យើងអត់ដឹងដែរ ។

ដានី: ពេលទៅដឹកប្រដាប់ជនចេញមុនព្រឹត្តិការណ៍ម៉ាយ៉ាហ្គេសចូលមក?

សុំ: បាទ!

ដានី: មុនយូរទេ?

សុំ: មុនប្រហែលជា១ខែជាងតិចតួច ចុះខ្ញុំទៅយរជើងនៅហ្នឹងបានមួយខែជាង ដិត២ខែវ៉ែ ដល់យូរពេកអូនចាំអត់បាន យូរពេក ។

ដានី: ពួកនឹកមើលមានអ្នកខ្លះដែលក្នុងចំណោម១៥០ នាក់ទៅជាមួយលោកពូ ហើយអាចថាគាត់ សព្វថ្ងៃគាត់នៅរស់?

សុំ: ដូចអត់មានដូចសោះ ។ បើគាត់នៅកំពង់សោមគាត់ធ្វើធំ អនុសេនាធំគាត់នេះ ។ គាត់ជំនាន់ហ្នឹងគាត់ធ្វើធំជាងខ្ញុំ ខ្ញុំអនុសេនាក្នុង គាត់អនុសេនាធំ តែគាត់ខាងថ្មើរជើង ។

ដានី: បាទ! ខ្ញុំអរគុណលោកពូច្រើនដែលផ្តល់បទពិសោធន៍ដែលពួកគ្រប់គ្នាបានឆ្លងកាត់ ជាពិសេស ទាក់ទងរឿងកោះក្រចកសេះ ខ្ញុំអរគុណលោកពូច្រើន ។

សុំ: បាទ!

ចប់